

[Hồ Đoàn Tử Hệ Liệt] Tình Cảm Khó Giấu

Contents

[Hồ Đoàn Tử Hệ Liệt] Tình Cảm Khó Giấu	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	17
8. Chương 7: Phiên Ngoại	20

[Hồ Đoàn Tử Hệ Liệt] Tình Cảm Khó Giấu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, huyền huyền, sinh tử văn, 1×1Editor: Nhị Lưu + BĐSHNhân vật chính: Thần y x Tam caTruyện được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-doan-tu-he-liet-tinh-cam-kho-giau>

1. Chương 1-1

Kỳ Tình nhìn qua thời tiết trong xanh ngoài đình nghỉ mát, như có điều suy nghĩ, ngón tay tùy ý gảy dây đàn, phát ra tiếng đàn boong boong. Lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa đật đật, từ xa đến gần, hướng về phía đình nghỉ mát này mà đến. Trên mặt Kỳ Tình lộ ra vui vẻ, đứng dậy đi về phía cửa đình, tựa vào cột đình nhìn về phía phát ra thanh âm.

Ngựa ở trước đình vội dừng lại, Tần Nhạc xoay người xuống ngựa, bổ nhào vào trước người Kỳ Tình, đưa tay ôm cổ y, mũi ghé vào bên cổ y, tham lam hít lấy mùi hương, còn hôn lung tung. Kỳ Tình bị chọc cho ha ha cười không ngừng, vỗ lưng của hắn, một lát sau nam nhân mới buông ra cái ôm.

“Làm gì vội vã như vậy? Làm ra một thân bụi đất. Ta ở chỗ này, cũng sẽ không chạy mất.”

Kỳ Tình dùng tay áo của mình lau mặt cho nam nhân, lại phủ bụi đất ở trên người hắn, sau đó mới gọi hắn ngồi xuống, mình ngồi trước đàn. Ông tay áo của y vung lên, đàn kia liền biến mất, mà đổi thành dụng cụ pha trà. Y nấu nước, ngâm nước trà, đầu ngón tay thon dài sáng chói. Tần Nhạc biết rõ đôi tay này mềm mại non mịn cỡ nào, sờ lên ấm mát, lúc bị đôi tay này vuốt, liền dễ dàng ngủ mất.

“Uống đi.”

Kỳ Tình đem chén trà và ấm trà rót ở trước mắt hắn, sau đó thu dọn trà cụ, lại bày cảm ra, đầu ngón tay vừa gảy, liền bắt đầu khảy nhạc khúc. Tần Nhạc uống trà kết hợp với tiếng đàn, thanh thảo nhàn hạ khiến

cho hần cũng không nở rời bước khỏi chỗ này, uống xong một ly lại uống tiếp một ly, nghe xong một khúc lại nghe tiếp một khúc, vô cùng say mê.

Đột nhiên, trong ngực Kỳ Tình lồi lên, tiếng đàn liền dừng lại, Tần Nhạc trừng to mắt nhìn chăm chăm vào phần bụng Kỳ Tình, Kỳ Tình cười một tiếng từ trong ngực móc ra một con hồ ly nho nhỏ.

“Đánh thức người à?”

“Ngao.”

“Tình nhi, đây là?”

“Cửu đệ của ta, cùng với ta là song thai, nhưng giống như chưa trưởng thành, từ nhỏ liền thích dính lấy ta.” Kỳ Tình vuốt lễ lão Cửu, lão Cửu ở trên đùi y lăn lộn, lộ ra cái bụng thịt thịt.

Tần Nhạc xuất phát từ lòng hiếu kì đưa tay sờ tai hồ lão Cửu, lập tức bị cắn một cái, lảng máng giống như nghe được tiếng nó hừ lạnh.

“Tiểu Cửu, không ngoan. Nhạc, người không sao chứ?”

“Hàm răng rất cứng. Không sao, chỉ là chảy chút máu...”

Kỳ Tình đem lão Cửu đặt ở trên bàn đá, kéo tay Tần Nhạc qua xem, quả nhiên ở trên tay nam nhân nhìn thấy được chỗ rách rướm máu. Y không chút suy nghĩ liền đem ngón tay nam nhân để vào trong miệng dùng sức mút máu, cúi xuống bó phát dùng cột tóc mình, đem ngón tay nam nhân băng bó lại.

“Không việc gì, chỉ bị thương một chút như vậy.”

Kỳ Tình nhìn qua ngón tay nam nhân bị băng bó lớn như vậy, tự mình bật cười: “Cũng phải, hong một chút thì tốt rồi, ta lại đem ngón tay của người bọc thành củ cải trắng.”

Lão Cửu ghé vào trên bàn đá lạnh buốt hăm mộ ghen ghét hận, đem chính mình cuộn thành một đoàn, không nhìn tới cặp đôi chói mắt kia. Tần Nhạc đem băng bó trên tay tháo xuống, lại không trả lời, chỉ là đem dây cột tóc bỏ vào trong ngực mình.

“Cái này tặng ta. Tới nơi này nhiều lần như vậy, ngay cả vật tín ước cũng không có.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Mặt Kỳ Tình nóng lên, Tần Nhạc lại nhìn y vô cùng chăm chú, trong mắt đều là thâm tình. Kỳ Tình cảm chỉ cảm thấy ngực như bắt đầu đánh trống, y nghĩ, đưa tay đến bên hông sờ, suy nghĩ một chút, liền đem ngọc bội thắt bên lưng cúi xuống, chậm rãi đưa về phía nam nhân.

Tần Nhạc đưa tay liền nắm chặt ngọc bội nhét vào trong ngực, ngoài miệng lại nói: “Nhưng dây cột tóc, ta vẫn muốn.” Tính trẻ con mười phần. Hần cũng từ trong lòng móc ra một sợi dây khóa vàng đỏ ra, đặt ở trong lòng bàn tay Kỳ Tình, một bên nói: “Khóa vàng này, là nương ta muốn giao cho con dâu tương lai của bà.”

Kỳ Tình nhìn dây khóa vàng màu đỏ ở trong tay, hơi do dự.

“Người biết...ta không phải người phạm, chính là hồ tộc, trong mắt rất nhiều người, cùng yêu vật không khác gì nhau.”

“Để cho bọn họ nói đi. Bọn họ ghen ghét ta gặp hồ tiên, muốn phá hư duyên phận hai ta, ta liền không để cho bọn họ được như nguyện.”

Kỳ Tình khép lại lòng bàn tay, cẩn thận đem khóa vàng thu vào, rồi sau đó khẽ vỗ dây đàn: “Thủ khúc này...ta tặng người, ... là...tâm ý của ta” Một khúc bày tỏ nỗi lòng.

“Tam ca, Tam ca, người không được kết hôn. Không được kết hôn. Ô ô ô.”

“Bất muội, người nói lời ngốc nghếch gì vậy, người phải chúc Tam ca cùng nam nhân kia trăm năm hòa hợp mới đúng.” Lão Ngũ co thành một đoàn ghé vào trong khuỷu tay Kỳ Tình, vô cùng “hiếu chuyện” nói.

“Nhưng sau này buổi tối sẽ không có Tam ca ôm, sẽ ngủ không được.” Thất đệ ôm đuôi của mình, lòng tràn đầy sầu khổ.

“Nhanh ngủ nhanh ngủ, sáng mai Tam ca và nam nhân kia thành hôn.” Lục muội tìm vị trí tốt, uốn éo ở bên người Kỳ Tình.

“Ta cũng không phải không trở lại.” Kỳ Tình bị chọc cười, đem đám đệ muội ôm vào trong lòng ngực của mình.

Đám đệ muội lúc đầu vẫn là hừ hừ ái ái, không lâu lắm cả đám đều khò khò ngủ say sưa. Bọn hắn mới 100 tuổi, còn không rõ lắm chia lìa là chuyện gì xảy ra, chỉ cho rằng chẳng qua là thêm một phạm nhân cùng bọn họ chia xẻ Tam ca, chỉ có điều là buổi tối ngủ không có Tam ca gối mềm ấm áp này nữa. Ai sẽ biết, Tam ca Kỳ Tình bọn họ yêu nhất, dịu dàng nhất, cưng chiều bọn họ nhất, từ nay về sau đi không quay lại nữa.

*

“Tình nhi, tiểu Tình Nhi của bốn vương, không chịu ăn, là muốn bản thân chết đói sao?”

Kỳ Tình sắc mặt tái nhợt, tay chân bị trói, trên người chỉ che một bộ quần áo tơ tằm ít ỏi, nhưng dù cho miệng lưỡi khô khốc, trong bụng đói khát, y cũng không muốn phản ứng người trước mắt, chỉ là đem mặt nghiêng qua một bên.

“Tình Nhi, đừng cau mày, người đã được tặng cho bốn vương, bốn vương sẽ yêu thương người, cho người hưởng vinh hoa phú quý, người mặc dù đã không thể trường sanh bất lão, làm sai lại không thể cùng bốn vương vui vẻ cả đời làm vợ chồng? Những thứ Tần Nhạc không thể đưa cho người, ta đều có thể cho người.” Lời nói dễ dàng người, vương gia há một liên có thể nói một xe, ai cũng biết trong lòng gã không hề thật tâm. Gã là người có mối nối cũ, gặp qua Kỳ Tình liền nhớ thương người, trăm phương ngàn kế đem người thu vào tay, kì thật chính là đồ mối lạ.

Kỳ Tình nhắm mắt lại, tiếp tục hờ hững.

“Người ngược lại là bướng bỉnh, nhìn người có thể bướng bỉnh đến khi nài, bắt nó dẫn đến.” Vương gia vung tay lên, liền có hạ nhân mang theo thứ gì đó tiến vào, Kỳ Tình nghe thấy một tiếng hí dầu, cả kinh đột nhiên mở to mắt.

“Tiểu Cửu.”

Hồ ly lông xám bị tôi tớ cầm lấy cái đuôi xách ở trên tay, bị một tấm lưới sắt quấn lấy, gai ở bên ngoài đâm nó máu tươi đầm đìa, càng giẫy càng đâm vào càng sâu, trên ngoài của nó ngoài có máu tươi còn có từng cục máu nâu đen hiện ra, bộ dáng làm cho người không đành lòng nhìn.

“Nghe nói vật nhỏ này thường xuyên chạy đến tìm người, là thịt trong lòng người, Tần Nhạc liền đem nó bắt đến hiến dâng cho ta. Hiện tại người là muốn trở mặt nhìn nó cặn kiệt máu mà chết, hay là ngoan ngoãn ăn cơm?”

“Ta ăn.”

“Nếu ta không muốn cho người ăn thì sao?” Vương gia từ tay hạ nhân tiếp nhận tiểu hồ ly, ở trong tay lắc lư kịch liệt vài cái, tiểu hồ ly liền phát ra tiếng gào thét thê thảm.

“Người.” Kỳ Tình trừng gã, hai mắt đỏ bừng, rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận, liền suy nghĩ dụng ý của Vương gia, là muốn ép y thuận theo. Vì tiểu Cửu, cái kia thì có làm sao? Chỉ phải mềm giọng, bộ dáng phục tùng, mục đích làm ra bộ dáng dịu dàng: “Ta cầu người, để cho ta ăn cơm...cũng thay tiểu Cửu chữa thương.”

“Chp người ăn cơm, nhưng, chỉ có điều chữa thương cho bảo bối của người, người phải dùng giá lớn, cùng bốn vương trao đổi.”

“Người muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng người.”

Tiểu Cửu trong tay Vương gia nghe vậy, lại bắt đầu giẫy giụa kịch liệt, vung móng vuốt lên, mấy lần thiếu chút nữa có thể cắn được Vương gia, đều bị Vương gia thành công né tránh, máu tươi nhỏ trên mặt đất ngày càng nhiều.

“Tiểu Dự, Tam ca cầu ngươi, đừng lại động nữa, được không?” Gọng điệu Kỳ Tình gần giống như cầu tình, lão Cửu quả nhiên không giãy dụa nữa, bộ dáng ủ rũ.

“Được rồi, mang đi ra ngoài, đừng quấy rầy bốn vương và tiểu Tình nhi nghỉ ngơi, một lát nữa mang cơm nóng mang vào.” Vương gia thấy thực hiện được kế hoạch, không thể chờ đợi được nữa xốc chân lên bổ nhào vào trên người Kỳ Tình.

2. Chương 1-2

Kỳ Dự cố gắng giương giường mắt nhìn về phía Kỳ Tình, Tam ca nó tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, trong lòng nó như bị nắm chặt, mới rốt cục ngất đi. Trong mơ là một mảnh tối đen, trên người nóng rực đau đớn, nó trong bóng tối chạy tới chạy lui, cái gì cũng không thấy, há mồm cũng không kêu ra tiếng, chỉ có thể vô lực và phần hận, Tam ca? Tam ca ở chỗ nào? Sau đó, nó lại lâm vào hôn mê, mất đi ý thức.

Đợi nó lại tỉnh lại, trên người đã không có loại cảm giác đau đớn sâu sắc, lạnh buốt thoải mái, cũng có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc mà nó thương nhớ, nó há miệng và mở mắt, cuối cùng chỉ có thể phát ra một tiếng “ngao”, khiến cho Tam ca chú ý.

Kỳ Tình mặc quần áo đỏ, đôi môi bôi son đỏ, tóc được quấn lên cài châm bạc, xinh đẹp mà quý khí, nhưng hai mắt lại chứa uất ức, lúc nhìn thấy Kỳ Dự tỉnh, mới có chút vui vẻ.

“Không có gì rồi, già đáp ứng ta không làm khó dễ ngươi nữa.”

Kỳ Dự yếu ớt gục đầu lên đùi Kỳ Tình, gào thét vươn người, thân hận bản thân nhỏ bé vô dụng, Kỳ Tình thấy nó vì vết thương mà đau buốt vội vàng nhẹ nhàng vuốt ve an ủi.

Kỳ Tình bị nhốt trong vương phủ cùng Kỳ Dự, Vương gia lấy Kỳ Dự uy hiếp khiến Kỳ Tình phải ngoan ngoãn nghe theo, bộ dáng nói gì nghe nấy, suốt ngày chơi trò dâm loạn, Nhưng Kỳ Tình đã mất đi nội đan, thân thể càng ngày càng... suy yếu, lại bị tra tấn như thế, cho dù tì nữ trét phấn tô son thế nào cho hấn, vẫn không giấu được hơi thở ngày càng lụi tàn.

Tới khi Kỳ Tình nghĩ mình đã có thể giải thoát, Vương gia lại tìm tới một loại bí dược bắt hấn dùng mỗi ngày, thuốc này không những khôi phục khí lực cùng huyết sắc của Kỳ Tình mà còn khiến hấn ngày càng yếu mị, hơn nữa mỗi lần uống vào cả người đều nóng lên, yêu cầu cao ở chuyện kia, đây hấn là một loại dâm dược. Kỳ Tình đau đớn biết rằng, đây là loại thuốc khiến đầu óc mụ mị điều khiển thân thể, giống như loại độc phải uống rượu độc giải quyết.

Mái tóc Kỳ Tình vừa đen vừa ngắn, từ từ chuyển thành trắng, màu da cũng ngày càng trắng hơn, gần như trong suốt có thể nhìn thấy mạch máu. Lúc không dùng thuốc, Kỳ Tình chỉ có thể vô lực nằm trên giường, ý thức lơ đãng, qua một canh giờ không dùng thuốc, hấn sẽ cảm thấy đau đớn thống khổ như bị ném vào hầm băng, cho dùng dùng mọi cách khống chế nhưng cuối cùng thần trí vẫn mơ hồ phải xin thuốc Vương gia.

Hôm nay, có một nữ nhân tới phòng Kỳ Tình, lẳng lặng đứng bên giường nhìn hấn, qua hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Ngươi có hận hấn không?”

Hận, sao lại không hận, hấn hận Vương gia, càng hận Tần Nhạc, nhưng hận thế nào, hấn có thể sao? Cho nên hấn chỉ yên lặng nhìn người nữ nhân này.

“Ta cũng hận hấn, phụ lòng bạc tình, có mới nới cũ, lang tâm cẩu phế, nhưng ta chỉ có thể trách mình vô dụng, không thể giết chết hấn. Cho nên, ta giúp ngươi tìm cơ hội báo thù, cũng như là giúp chính mình.” Dứt lời, nữ nhân một thân hoa phục đem một túi đồ nhét vào trong tay hấn rồi vội vã rời đi.

Kỳ Tình thu tay lại, có thể thấy rõ hận ý trong mắt nữ nhân, nàng hận Vương gia như thế sao lại không hận ‘Hồ ly tinh’ cướp đoạt đi chú ý của Vương gia, kể này là có thể diệt trừ hấn cùng Vương gia, có thể nói

là nhất tiễn song điêu, nhưng hần cũng không quan tâm tới chuyện mình bị xem là cộng cụ, chỉ có thể giết chết gã, chỉ cần có thể giải thoát, chết cũng không đáng tiếc.

Vì thế hần mở lời với Vương gia, yêu cầu gã đem thủ cấp Tần Nhạc tới trước mặt hần làm lễ vật. Sau khi xác nhận thật là Tần Nhạc, hần lại lệnh hạ nhân móc thịt lấy ra đầu lâu lạnh thành đồ uống rượu dâng đến.

“Vương gia, thiếp kính ngài.” Kỳ Tình uống trước một ngụm, sau đó bồi Vương gia, Vương gia thấy thể da đầu run lên, liền bị Kỳ Tình cười nhạo, “Vương gia, võ dũng của ngài chỉ có thể ở trên giường thôi sao?” Dứt lời trừng đôi mắt kiêu mị vô cùng linh động.

“Nói càn, bổn vương làm!”

Kỳ Tình khi ăn xong dâm được, sắc mặt càng đỏ, nụ cười mê người, chủ động ngồi trên người Vương gia, khiến gã choáng váng đầu óc, không phát hiện hần đem độc giấu dưới móng tay, mỗi lần kính rượu đều bỏ vào một chút, từng ngụm từng ngụm cùng uống, triền miên khoái hoạt. Cho nên tới nửa đêm, khi cảm thấy hô hấp dồn dập, đầu đau dữ dội, mới rút cuộc phát hiện không đúng.

“Người...”

“Vương gia, người nói cái gì cũng có thể cho ta, vậy... Ta muốn mạng của người, thì sao?” Kỳ Tình rút ra dao găm giấu dưới gối, một đao đâm vào yết hầu của gã, khiến gã không thể kêu cứu, rồi mới đâm thủng một đồng lỗ trên người.

“Khụ... A...” Yết hầu Vương gia bị đâm một cái lỗ lớn, máu tươi không ngừng phun ra, nhưng gã chỉ có thể mở lớn mắt nhìn Kỳ Tình cười trên người mình, ánh mắt đầy sợ hãi của người sắp chết.

“Vương gia, rất nhanh sẽ không đau nữa. Người làm tiểu Cửu bao nhiêu vết thương, ta liền trả lại đủ cho người, công bằng lắm đi, đúng không?”

Cho dù thống khổ vì hai loại chất độc phát tán nhưng Kỳ Tình vẫn còn chút khí lực, đem Vương gia làm tới huyết nhục mơ hồ, tay chân xụi lơ, dao găm trong tay cũng tuột ra ngoài, rơi trên mặt đất tạo thành tiếng vang dội.

“Người đâu, có thích khách!”

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng nữ nhân nói chuyện lần trước, Kỳ Tình không cảm thấy ngoài ý muốn tí nào, buông lỏng tay chờ thị vệ nhảy vào bắt mình đi.

“Vương gia! Vương gia a... Vương gia... Ô ô... Thích khích nhẩn tâm quá... Vương gia đối đãi người không tệ, người lại... Ô ô...” Nữ nhân vừa vào cửa liền dựa vào người Vương gia khóc rống, nước mắt nước mũi đầy mặt, diễn rất sống động.

“Vương phi, Vương phi người bảo trọng ngọc thể!”

“Dem hồ ly tinh này tha ra ngoài, ai muốn thì lấy, chơi xong rồi... Thì ta thiên đao vạn quả!” Vương phi vừa nói, một đám hào sắc liền vây lấy.

Kế tiếp bản thân xảy ra chuyện gì, Kỳ Tình đã không thèm để ý, hần sắp chết rồi, cần gì phải nói nhiều với bọn họ? Trời đất đều đỏ sẫm một màu giống như phục sức của hần, dùng hai mạng người để hiến tế cho hần, vậy là đủ rồi.

Lực đạo xé rách y phục trên người dừng lại, sau đó vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất, hần liền bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp, người tới tha thiết gọi lên tên của hần!

“Tình! Tình!”

Tập trung nhìn kỹ, thì ra là đại ca Kỳ Mặc, không biết tới từ khi nào mà đánh ngã hết đám người kia, hần cố gắng gượng cười, “Đại ca... Đệ thật ngu nha... Ha ha... Ha ha ha...”

“Đừng nói nữa, bọn chúng sẽ không làm tổn thương đệ được nữa, chúng đã chết rồi. Đệ hiện tại rất yếu... Đại ca mang đệ về nhà, chúng ta về nhà...”

“Ta mất mặt như vậy, ngu xuẩn như vậy, nhà này, ta còn về được nữa sao?”

“Cho dù thế nào, cha cùng phụ thân đều thương đệ.”

“Đại ca... Tình chỉ sợ là... Không về được... ách...”

Kỳ Tình nói xong miệng liền phun ra một ngụm máu lớn, mắt cũng chảy ra huyết lệ.

“Tình, chịu đựng, chịu đựng đi! Phụ thân mới sinh ra một thằng nhóc con, nó còn chưa nhìn thấy đệ đâu! Còn có tiểu Cửu nữa, tiểu Cửu còn chờ đệ về...”

Kỳ Mặc lấy trong lòng ra một viên đan dược nhét vào miệng Kỳ Tình, Kỳ Tình đã muốn nhắm mắt lại, miệng cũng khép lại rất nhanh, mắt không còn chút huyết sắc, huyết lệ đỏ thẫm trên mặt nhìn vào thật kinh động. Không còn cách nào khác, Kỳ Mặc cắn lấy đan dược, bỏ vào miệng mình, mở khớp hàm của hân phun vào, đợi giữ lại được một tia hơi thở của hân, sau đó mới ôm lấy bay trở về núi Thanh Vân.

Kỳ Tình hôn mê suốt bảy ngày bảy đêm, mới từ trong cơn mê tỉnh lại. Lúc này Kỳ Mặc đang cầm chén thuốc, sát bên người tẩy trừ, nhóm đệ muội tới thăm tranh cãi ầm ĩ, đều bị y nghiêm mặt chặn ở ngoài.

“Tình, đệ tỉnh rồi.” Kỳ Mặc thấy hân chuyển tỉnh, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

“Đệ không phải Kỳ Tình.”

“Tam đệ, người ngủ tới mơ hồ rồi?”

“Kỳ Tình đã trở về với đất bụi, từ nay về sau, chỉ còn Kỳ Ế.” Đệ muốn dùng tên này để vĩnh viễn nhớ rõ, lúc trước bản thân đã bị mù như thế nào!”

3. Chương 2

“Tam ca có ở không?”

“Không ở, đi hái thuốc rồi.”

“Ya hô. Tam ca không ở, có thể đi ra ngoài chơi.”

“Ta cũng muốn đi.”

“Tam ca ra ngoài bài võ của các người đã hoàn thành chưa? Nếu còn chưa làm liền phải đi “uống thuốc[.]”

“Ô ô thật là khủng khiếp ta không muốn uống thuốc, nhưng ta muốn ra ngoài chơi...” Viên tròn vừa nói chuyện vừa bước nhỏ đi chuyển về phía cửa.

“A, chúng ta đi ra ngoài chơi, sau đó trở về sớm một chút làm bài, tiếp đó nói với Tam ca chúng ta không thể làm xong, cũng không cần uống thuốc khừ khừ.”

“Được nha được nha, đi bắt chim đi ra ngoài chơi ~~” Mấy con hồ ly vui mừng khôn xiết kết bè kết đội sôi nổi ra khỏi phủ.

“Thập tỷ, người đoán bọn họ có thể hay không bị Tam ca ở trên đường bắt về?” Thập nhất đệ cầm sách vở và bút lông, nó vẽ mặt nghiêm túc phần đầu học tập, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

“Này còn phải nói sao? Khẳng định là vậy. Bọn họ chờ Tam ca lột da đi.” Thập tỷ ngáp một cái, khoan thai nói, đây mặt là vẽ mặt xem kịch vui.

Quả nhiên, chạng vạng tối liền nhìn thấy Kỳ Ế cõng một sọt thảo dược trên lưng, tay trái ba tay phải ba xách đám đệ muội chuẩn ra ngoài chơi đùa hoàn toàn quên thời gian trở về nhà. Khóe môi y nhếch lên nụ cười âm lãnh, các đệ muội khác thấy vậy thì rùng mình, trong lòng đều cảm thấy mình thật may mắn khi ngoan ngoãn chờ ở trong phủ, hiện tại liền đợi xem Tam ca muốn chần sáu đứa ngu ngốc này như thế nào.

Cách này, liền nhìn thấy sáu viên tròn kia có đứa rụng lông có đứa tiêu chảy có đứa màu sắc trên người sặc sỡ có đứa chạy tán loạn không ngừng được...Tuy tánh mạng không hao tổn gì nhưng cũng không phải thể

thảm bình thường. Trong Kỳ phủ cha thân và phụ thân đối với đám nhóc con gần đây buông thả, bởi vậy Tam ca Kỳ Ế trở thành người đứng đầu phủ trừ đại ca đang ở bên ngoài, một vị bản chất gia trưởng khác. Đại ca tức giận nhiều là đánh một trận, ai chọc giận Tam ca, cũng sẽ bị chinh đồn đến mức hận không thể chạy trở về lại trong bụng cha thân.

Tình cảm của đám đệ muội với Tam ca là rất phức tạp, bọn họ nhớ mang máng lúc ở tuổi còn chưa hiểu chuyện, chính là cuộn tròn ngủ yên ở trong ngực Tam ca, trong mộng lung hình như nhìn thấy bộ dáng tươi cười của tam ca. Dù cho sau khi lớn lên không thể vào phòng ngủ của Tam ca ngủ giường của Tam ca, nếu Tam ca tâm tình tốt, con là muốn cái gì có cái đó.

Ví dụ như thập nhị muội thích các loại tập thư bát quái, học được một loại tiếng kêu như mèo, thân thể con heo trong đêm còn sẽ phát sáng, vô cùng muốn nuôi, Kỳ Ế liền thực sự làm một con cho nó, còn cả đêm theo nó đợi con heo kia phát ra tiếng mèo kêu và phát sáng. Nhưng không quá vài ngày con heo kia liền bị lão nhị nuôi chết, hơn nữa thuận lợi trở thành thức ăn thêm cho bữa tối. Về phần trên đời này thật sự có loài heo này sao? Đại khái chỉ có Tam ca mới biết được.

Nghe Nhị tỷ nói, Tam ca đã từng trải qua một vài chuyện khiến y rất đau lòng, lúc bọn họ muốn hỏi tiếp, Nhị tỷ về mặt lộ vẻ sầu bi giữ kín như bưng, sau đó dịu dàng cười đem lời nói xóa bỏ, cho nên bọn nó vẫn không hiểu rõ trên người Tam ca xảy ra chuyện gì.

Trong ấn tượng của bọn nó, Tam ca vẫn luôn rất lợi hại, có có một tay y độc cổ thuật khiến cho lục giới vừa sùng bái vừa sợ hãi, là hồ yêu khủng bố cho dù thân thể người phạm cũng dám đem đoạn trường thảo nhét vào trong miệng, chính là thứ mà lão thần nông trồng, Kỳ Ế không hề để vào mắt. Trong lục giới bát luận đồ vật có được tính hoặc độc tính gì y cũng dám ăn, hơn nuôi nuôi một đồng cổ kỳ quái, nếu không phải vì an toàn của đám đệ muội, chỉ sợ sẽ đem cổ thú lôi vào trong nhà.

Bởi vì nguyên nhân thời gian dài dùng thân thể luyện được dưỡng độc, màu da Kỳ Ế là loại màu trắng âm thầm gần như trong suốt, có thể nhìn thấy mạch máu tím xanh bên dưới. Y không mang quan cũng không buộc tóc, chỉ dùng nhân vĩ màu xanh đậm và kim mâu âm chí bôi lên điểm xuyên toàn thân đồ trắng.

Kỳ Mặc và Kỳ Ế yêu cầu đệ muội trong nhà, trước khi đủ 100 tuổi, phải chăm chú an tâm tu luyện, hơn nữa đưa ra đủ loại học tập, dẫn dắt bọn nó một ngày cũng không thể thiếu, nhưng thủ đoạn của hai vị huynh trưởng gần đây không giống. Kỳ Mặc thường xuyên mở một con mắt nhắm một con mắt, không can thiệp việc đám đệ muội trộm lười biếng, Kỳ Ế có thể nói là nghiêm khắc hơn, không đạt yêu cầu nhất định phải “uống thuốc”, không có con đường thứ hai.

“Uống thuốc” ở trong Kỳ phủ chính là một loại trừng phạt khủng bố, bởi vì vĩnh viễn không biết được chính mình sẽ uống cái gì, lại sẽ xuất hiện bệnh trạng gì. Kỳ Ế tại lúc đám đệ muội khó chịu lần qua lần lại, vừa thoải mái cười cười, vừa đem phản ứng của bọn nó tỉ mỉ xác thực ghi chép vào trong sách thuốc tự biên của y.

Nhờ thủ đoạn như vậy của Kỳ Ế, đám đệ muội tuy không hẳn đứa nào cũng lợi hại, nhưng tự bảo vệ mình là dư sức, điều kiện tiên quyết là bọn nó nhớ được phải phát huy. Ngoài trừ trước 100 tuổi phải tu luyện không được quên, ở phương diện khác, Kỳ Ế so với phụ thân và cha thân còn muốn nuông chiều hơn, có đôi khi thậm chí đã đến trình độ nổi giáo cho giật, thường là Kỳ Mặc không thể tiếp tục nhìn, tiến tới ra tay can thiệp ngăn cản.

Đối với Tam ca, bọn nó vừa kính trọng vừa sợ hãi, vừa yêu vừa hận.

Cũng bởi vì Kỳ Ế tính cách kì quái, tuy lục giới không thiếu người theo đuổi y, nhưng chỉ cần nhìn thấy thủ đoạn hơi tàn nhẫn của y, nửa đường liền bỏ cuộc. Y là hoa độc mang gai ngược, hơi đụng vào, nhất định làm cho đối phương máu tươi đầm đìa, miệng vết thương thối rữa, vô cùng thê thảm.

Cuộc sống của Kỳ Ế thanh tĩnh mà đơn giản, hái thuốc, luyện thuốc, thí nghiệm thuốc, ngày qua ngày tuần hoàn không thay đổi, cứ như vậy đã mấy trăm năm trôi qua, bởi vì một tiểu tiên đồng xuất hiện, mới cuối cùng dâng lên một chút sống cả.

Hôm nay, Kỳ Ế như thường ngày vào thâm sơn hái thuốc, dùng thân thử độc, lúc đầu cũng không có dị

trạng gì, sau nửa canh giờ, lại nổi lên đau đầu, tứ chi lạnh như băng, ngũ tạng như bị người dùng gậy gộc hung hãn trộn nát vô cùng đau đớn. Kỳ Ế co rút ở trên mặt đất, cắn chặt lấy môi, trong miệng nếm được mùi máu tươi, dần dần mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, đường mòn trên núi truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, một thiếu niên ước chừng 15 tuổi lưng cong gồ gở, trong tay cầm sách, sần mi khổ kiếm đi tới.

“A...mỗi một loại cỏ đều lớn lên giống nhau, ta làm sao biết phụ thân muốn cái gì? Lỡ như nhỏ sai, trở về liền bị phụ thân mắng...ồ.”

Thiếu niên nhìn thấy phía trước có một thân ảnh đang nằm, vội vàng chạy tới kiểm tra, nhìn hơi thở này xác nhận là hồ yêu, như thế nào sẽ ngã ở chỗ này? Hắn tự tay dò xét hơi thở của y, rõ ràng không có hơi thở, lại bắt mạch cho y, còn may mạch đập hơi yếu. Tình huống trước mắt hắn không biết làm thế nào mới tốt, dựa vào năng lực của bản thân không có cách gì đem y trở về cho phụ thân nhìn.... a, hình như có một loại thảo dược, có thể tỉnh thần, không bằng thử xem.

Lật qua lật lại quyển sách trên tay cho đến trang nào đó, thiếu niên liền giở quyển sách kia đến phụ cận tìm đông tìm tây, không lâu lắm cầm thảo dược trở về, nhìn môi hồ yêu đóng chặt, lại phiền não.

Làm sao dứt đây? Không mang đồ sứ mài được...nghĩ nghĩ, thiếu niên cuối cùng đem dược thảo bỏ vào trong miệng nhai kỹ, sắc đến bản thân nước mắt chảy ròng, sau đó tiến lại gần, ngón tay đẩy ra miệng hồ yêu, cúi người đem dược dứt vào, còn nuốt ra lưỡi cổ gắng đem dược đẩy vào sâu một chút, đến lúc cổ họng đối phương tự nhiên nuốt xuống.

Không bao lâu, hồ yêu tóc trắng áo trắng liền mở mắt, thiếu niên giương lên nụ cười đắc ý, đột nhiên hô hấp cứng lại, cổ họng tanh ngọt, khóe miệng nhỏ máu. Thiếu niên lau một cái, máu dính vào bàn tay đều là màu đen, hắn vậy mà trúng độc?

Kỳ Ế đứng dậy nhìn thiếu niên ngã ngổ trên mặt đất, thân thể run rẩy, trong miệng mình thì có một loại mùi thanh ngọt hơi lạnh, xem ra là tiểu tiên đồng này chủ dùng miệng đựng y. Y từ trong tay áo mình lấy ra một viên dược hoàn, đem thiếu niên kéo qua, đem dược hoàn mạnh mẽ nhét vào trong miệng hắn, một bên lạnh lùng nói: “Về sau nhìn thấy ai té trên mặt đất, xoay người rời đi, đừng nghĩ cứu, càng không dễ cập đến đụng chạm, để tránh bồi thường cái mạng nhỏ của người.”

Sau khi không cảm thấy đau đớn, thiếu niên đối với hồ yêu trước mắt tò mò: “Người cũng tới hái thuốc sao? Ta thường xuyên tới, như thế nào chưa từng gặp người?”

Kỳ Ế hồ hững, tiếp tục tự mình làm công việc chưa xong, thiếu niên lăm bắm một trận xong, vẫn luôn không được đáp lại, mới thu lại thanh âm, bắt đầu làm việc của hắn. Hắn cầm sách, tìm kiếm dược thảo được ký hiệu trên sách, Kỳ Ế chăm chú nhìn vài lần, liền bị tiểu tiên đồng ngốc nghếch kích thích muốn đánh hắn, vậy mà đối với dược thảo thật sự nhìn thấy mà làm như không thấy, lại hái dược tính hoàn toàn tương phản mà tướng mạo gần giống.

“Đồ ngu, cầm nhầm. Thứ người muốn ở trước chân phải, đem gốc ở trên tay người cho ta.”

Thiếu niên tiểu tiên đồng bộ dáng cẩn thận nhìn cả buổi, xấu hổ cười rộ lên: “Ai ai ai, thật sự sai rồi.” Vội vàng trao đổi, một bên đem gốc thảo dược trước đó hai giao cho Kỳ Ế.

“Người đi ra ngoài mang theo con mắt chưa?” Kỳ Ế trào phúng, thiếu niên chủ là le lưỡi, không thèm để ý lời nói ác ý của y, một bên bội phục: “Người thật là lợi hại, ta thật sự nhìn không ra.”

Sau đó thật sự là không thể tiếp tục nhìn, Kỳ Ế cường ngạnh tiếp nhận, đem dược thảo hắn cần phân biệt bọc xong, ném vào trong giỏ trúc, sau đó lên tiếng đuổi người: “Mau rút, đừng quấy rầy thanh tịnh của ta.”

“Làm phiền. Ta tên là Phó Phó Tinh Lăng, hy vọng còn có thể gặp lại người.” Dứt lời công sọt rời đi.

Kỳ Ế nhưng lại nghĩ, về sau dứt khoát không đến nữa, nhìn hắn bộ dáng tay chân vun về liền đau đầu. Ai ngờ không quá vài ngày, Kỳ Mặc liền nói với y: “Y thần thiên giới hy vọng có thể đem con trai độc nhất của hắn đưa tới, giao cho người chỉ dạy, ta đã thay người nhận lời, hôm nay sẽ đến.”

“Đại ca, ta ngược lại là không biết người đối đãi nhiệt tình như vậy, đã trở thành loại nhiều chuyện rồi hả?”

“Tiểu Ế, ngươi vẫn luôn không để cho ai thân cận ngươi, ít nhất nhận một người đồ đệ để làm bạn.”

“A, hấn ngược lại yên tâm đưa nhi tử đưa đến, sẽ không sợ ta đối với nó hạ độc thủ?”

“Ta biết ngươi không có lòng dạ độc ác như vậy, huống hồ y thần lão nhân lên tiếng, chỉ cần không chết, không thiếu tay thiếu chân, ngươi thích sao thì làm vậy, chỉ cần khiến cho con trai hấn thành tài là được.”

Kỳ Mặc cho rằng Kỳ Ế sẽ cự tuyệt đến cùng, trái lại Kỳ Ế ngược lại là không tỏ vẻ phản đối, hấn nghĩ chính mình nhìn nhiều một chút là được, có một tiên đồng theo trước theo sau, sớm có thể làm mềm lạnh lòng cứng rắn của y.

Vì vậy Phó Phó Tinh Lãng đã vào sống ở Kỳ Phủ, khi đó hấn vừa đầy 100 tuổi, mà Kỳ Ế đã 500 tuổi.

4. Chương 3

Phó Phó Tinh Lãng, dám để muội xem hấn trở thành cứu tinh, cũng là thằng quỷ xui xẻo đáng thương nhất trên trời dưới đất lục giới. Từ khi lão cha y thần của hấn Phó Bùi Vi vì cầu mong đứa con trai độc nhất thành tài, mà đem hấn đóng gói gửi đến Kỳ phủ, thời gian thâm của hấn liền bắt đầu.

Đầu tiên, không nói Kỳ Ế giao cho hấn rất nhiều việc, vẩy nước quét nhà làm việc vặt hầu hạ trà dâng cơm giống như gã sai vặt hèn mọn nhất, còn suốt ngày bị lấy ra làm thí nghiệm thuốc, ghim kim, hiến máu dương cổ, dám để muội nhìn thấy đều thay hấn đau cả trứng. Không thấy hấn rất nhiều lần đều ngất đi chưa, tỉnh lại còn phải đem bệnh trạng của mình nhớ lại ghi chép giao cho Tam ca, không biết còn cho rằng Tam ca và hấn có thâm cừ đại hận đây đây này đồ đáng thương...

Kỳ Ế kỳ thật không muốn để Phó Phó Tinh Lãng lưu lại, bởi vậy ngay từ đầu liền xuống tay độc ác muốn cho hấn biết khó mà lui còn y được thanh tịnh. Ai ngờ đầu tiểu tử này vậy mà chống đỡ được những đối xử bỉ đả mà các tiên đạo không làm được, không có việc gì liền dán sát bám chặt, bài vở hấn đều không quên, tìm tòi học hỏi chân thành và nghiêm túc khiến cho Kỳ Ế có chút cảm động.

“Đi theo ta, ngươi sẽ rất khổ, đi theo phụ thân ngươi, ngươi đồng dạng có thể học được thứ này thứ kia.”

“Phụ thân sẽ cưng chiều ta, nhưng sư phụ sẽ không, như vậy mới thật sự có thể học được thứ này thứ kia.” Phó Phó Tinh Lãng nghiêm túc nói.

“Đây là người tự tìm.” Kỳ Ế giống như nhìn thấy con mồi, yêu mang trong mắt bắn ra, khiến cho thần tiên sợ hãi.

Phó Phó Tinh Lãng được chính thức ở lại. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bị đập tỉnh đuổi ra ngoài hái thuốc, trong vòng một canh giờ phải trở về, đồng thời giao ra bản vẽ vẽ tay được thảo. Vừa mới bắt đầu Phó Phó Tinh Lãng còn chưa nghĩ thông dụng ý làm như vậy, về sau mới phát hiện khác biệt và bộ dáng chi tiết bức họa trợ giúp cho hấn nhớ kỹ được thảo, hoàn toàn giải quyết tất xấu luôn không thể phân biệt rõ thảo được. Vì thế hấn đối với Kỳ Ế là càng thêm sùng bái, đương nhiên chỉ đối lấy sự khinh thường cười nhạo của sư phụ hấn.

Các loại hoa cỏ dược liệu, đa số có thể trải qua hái hoặc gieo trồng dễ như trở bàn tay, nhưng có một số loại sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc thù khó có thể tìm được, còn có rất nhiều khoáng thạch, động vật hoặc đồ vật trên người tiên yêu linh mới có thể lấy được, lông phượng hoàng, sừng kỳ lân, nước bọt rồng, răng bạch hổ... muốn lấy được là đều không thể nghĩ đến. Kỳ Ế vì lấy được những linh dược quý hiếm này, hoặc là chỉ vì do thám biết được sự tồn tại thật sự, liền thường xuyên vắng nhà xâm nhập các loại nguy hiểm, ngày về không xác định.

“Sư, sư sư sư phụ....chỗ này rất...lạnh...” Phó Phó Tinh Lãng vòng hai tay ôm mình, lạnh đến mức hàm răng run lên.

“Người có thể không cần theo tới.” Kỳ Ế mang theo Phó Phó Tinh Lãng đi vào hồ nước cực hàn, cầm đá đập vỡ mặt băng bên cạnh bờ, lấy ra bó dây thừng, một đầu vẫn luôn buộc trên lưng mình, một đầu khác vứt cho Phó Phó Tinh Lãng.

“Sư...sư phụ...muốn xuống nước?”

“Không phải vậy thì ta mang người tới đây dạo chơi sao? Mười lăm phút sau, nếu không thấy ta, liền đem ta kéo lên.” Dứt lời, cũng không để cho Phó Phó Tinh Lãng kịp phản ứng, liền từ khe hở băng lặn xuống dưới đáy hồ.

Phó Phó Tinh Lãng nhớ đến, lúc đi ra ngoài huynh trưởng Kỳ gia Kỳ Mặc vẫn luôn dặn dò hẩn, lúc Kỳ Ế trăm tuổi bởi vì mất đi nội đan thân thể lại trúng kịch độc, mấy trăm năm qua vẫn là dùng đan dược luyện chế thay thế kéo dài tánh mạng, thể chất chỉ trên con người, dưới yêu quái, vô cùng yếu ớt. Nếu như nó có hành vi muốn chết, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản, thật sự không được hãy mau thi thuật gọi hẩn, hẩn sẽ lập tức chạy tới tiếp ứng.

Nơi rét căm căm như vậy, ngay cả hẩn thể chất tiên linh đều cảm thấy khó chịu, đối với Kỳ Ế mà nói chẳng phải càng thêm thống khổ sao? Phó Phó Tinh Lãng khẩn trương đếm thời gian, cảm thấy thời gian sắp đến vội vàng đốc sức liền mạng kéo dây, kết quả lại cái gì cũng không kéo lên, nhìn đầu bên kia trống rỗng hẩn trợn tròn mắt.

Lập tức, hẩn đập phá hồ lô tùy thân gọi đi, chính mình đem dây thừng cột ở trên lưng, đầu bên kia quần vào một tảng đá lớn, chính mình lập tức nhảy vào trong hồ. Đau đớn chui vào trong xương cốt lập tức chiếm chặt lấy hẩn, khó chịu khiến hẩn gần như không cách nào nhúc nhích, hẩn lại càng không dám nghĩ đến tình cảnh bên kia của Kỳ Ế, vội vàng thúc dục linh nguyên của mình, khó khăn gian khổ dùng tứ chi chuyển động trượt về phía trước, tính toán ở trong khung cảnh tối tăm tìm được thân ảnh sư phụ nhà mình.

May mà Kỳ Ế không có chìm xuống dưới đáy, y sau khi bất tỉnh dán vào bên dưới mặt băng nổi, Phó Phó Tinh Lãng ôm lấy y kéo dây thừng bơi trở về trên bờ, đem Kỳ Ế ôm chặt vào trong ngực mình dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm y, thậm chí muốn đem nội đan của bản thân nhỏ ra để cho y ngậm lấy chống đỡ một chút.

Kỳ Mặc đuổi tới trông thấy một tiên một yêu đều sắp đông lạnh thành hai khối băng, trước đưa hai người họ xách vào sơn động phụ cận, dùng pháp thuật đem cửa động đây kín không để cho gió lùa vào, một tay dùng linh lực của bản thân rót vào trong cơ thể bọn họ.

Phó Phó Tinh Lãng là người đầu tiên tỉnh dậy, sốt ruột kiểm tra tình huống Kỳ Ế. Kỳ Mặc dùng ánh mắt ý bảo hẩn đi qua một bên, dùng hai tay đưa linh lực vào cho Kỳ Ế, vẻ mặt nghiêm trọng kia khiến cho Phó Phó Tinh Lãng không dám lên tiếng, vừa tự trách áy náy vừa phỉ nhổ chính mình nhỏ yếu không có năng lực.

“A...”

Kỳ Ế rốt cục tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã bị ôm lấy, Kỳ Mặc mặt đen trầm y: “Về sau không có lệnh của ta, không cho phép người ra ngoài xằng bậy.” Nói xong liền dùng tay khác đem Phó Phó Tinh Lãng xách đến, mang theo hai người bọn họ trở về.

“Sư phụ...sư phụ người vẫn ổn chứ?” Tuy bị xách cổ áo có chút khó chịu, chẳng qua hẩn còn không biết bay trên trời trốn dưới đất đành phải như vậy.

“Chưa chết...”

Kỳ Ế không để ý tới hẩn, chính mình thì thảo nói, sau đó ngẩng đầu quan sát Kỳ Mặc ôm ngực kiểm của hẩn mà bay, bỗng nhiên tươi cười nhàn nhạt, đem mặt dán lên trong ngực của hẩn. Nụ cười kia vô cùng đẹp, khiến cho trong lòng Phó Phó Tinh Lãng càng thêm khó chịu.

Từ đó về sau Kỳ Ế bị cấm túc một khoảng thời gian ngắn, sau này ra cửa đều phải trước báo cáo mục đích phương hướng định đi ngày trở về với Kỳ Mặc, mỗi lần vượt quá thời gian Kỳ Mặc nhất định tự mình đến tìm. Kỳ Ế không ít lần phàn nàn Kỳ Mặc quản quá nhiều, để cho y rất nhiều chỗ cũng không thể đi, nhưng lại thật sự không tiếp tục đi đến những nơi có tình cảnh nguy hiểm nữa.

“Sư phụ, đội công lực của ta tăng lên, nhất định có thể theo người đi.” Phó Phó Tinh Lãng hứa hẹn, Kỳ Ế lại từ chối cho ý kiến.

Ở bên cạnh Kỳ Ế, Phó Phó Tinh Lãng học được làm độc được làm thuốc trên trời dưới đất lục giới hầu như không gì không thể, chỉ nhìn người phối hợp như thế nào và có gan dám sử dụng hay không, trong lúc này tự nhiên là đủ loại thử nghiệm không ngại làm phiền người khác. Kỳ Ế dạy hắn, chẳng qua là phương pháp nền móng nhập môn, tiếp sau tinh tiến học tập đều phải dựa vào hắn tự mình nhận thức, kể cả bản thân sư phụ hắn cũng không ngừng thí nghiệm và học tập.

“Ta không có gì có thể dạy người.” Không biết Phó Phó Tinh Lãng ở Kỳ phủ bị đối đãi nóng lạnh bao nhiêu, một ngày nào đó Kỳ Ế đột nhiên nói như vậy.

“Ôi? Sư, sư phụ...nhưng là ta cảm thấy ta còn chưa học đủ...”

“Chuyện đó không liên quan đến ta, cút đi.”

Kỳ Ế không để cho hắn có chỗ trống do dự, mấy người hầu liền đem hắn đuổi ra ngoài. Lúc này Phó Phó Tinh Lãng mới phát hiện, tuy trong miệng hắn gọi sư phụ, nhưng là hắn cũng chưa từng chính thức bái sư, Kỳ Ế chẳng qua là dùng tâm tính chăm sóc hậu bối mới để hắn ở lại lâu như vậy. Hiện tại hắn cũng không có lý do tiếp tục ở lại, nhưng khoảng cách của hắn và y cách xa như vậy, Kỳ Ế như cũ ở vị trí phía trước là người hắn không thể đuổi kịp.

Trở thành y thần. Trở thành y thần thiên giới, có lẽ đến lúc đó sư phụ sẽ sẵn lòng liếc nhìn hắn một cái, dù sao hắn là ở dưới tay sư phụ thành tài...

Tuy hắn là con trai độc nhất y thần thiên giới, nhưng con đường trở thành thần không phải dễ như vậy, bản thân hủ tục thiên giới đứng đầu lục giới, là nơi quy củ điều lệ nhiều nhất, đối với “thần” có rất nhiều yêu cầu nghiêm khắc. Rời khỏi Kỳ phủ, giẫm chân vào con đường thành thần, đủ loại khảo nghiệm ba hồn bảy vía giống như lăng trì, quả thực là không đem người bức điên liền không bỏ qua, hắn hao tổn thời gian 500 năm, rốt cục tu thành chính quả trở thành y thần mới.

Hội nghị trên mây tứ phong thần cách, Phó Phó Tinh Lãng ngóng trông có thể nhìn thấy sư phụ mà hắn tâm niệm, chẳng qua một tộc Kỳ thị chỉ có lão đại Kỳ Mặc và Kỳ phụ thân Kỳ Vân để quân

“Đã lâu không gặp, Phó Phó Tinh Lãng, ừm, Phó thần y.” Kỳ Mặc nhìn thấy hắn liền tiến đến cùng hắn chào hỏi.

“Kia....sư phụ....y khỏe không?”

Kỳ Mặc nhíu mày sau đó cười khổ: “Tiểu Ế nó vẫn như cũ.”

Như cũ sao? Cũng tốt...không, làm sao sẽ tốt...ta muốn khiến cho y vui vẻ một chút...

Tính tình của Kỳ Mặc và Phó Phó Tinh Lãng coi như hợp ý, hai thần rất nhanh kết làm bạn tri kỷ tâm đầu hợp ý. Kỳ Mặc cũng nhiều lần mời hắn vào phủ, đang tiếc hồ ly mà Phó Phó Tinh Lãng muốn gặp lại hầu như không thấy, cho dù đụng phải Kỳ Ế cũng chỉ là nhắc mí mắt liếc nhìn hắn một cái liền không hề phản ứng.

“Sư phụ, ta...” Ta thích người.

“Ai là sư phụ người? Ta cũng không có bản lĩnh và phúc phận như vậy làm sư phụ y thần.” Kỳ Ế nhíu mày, rất nhanh lại giống như vừa nghe thấy chuyện cười gì đó cười ra tiếng, sau đó hung hăng trừng mắt Kỳ Mặc liền rời đi không thấy thân ảnh.

Vì cái gì khoảng cách chúng ta vẫn là xa như vậy? Vì cái gì người vẫn là không để cho ta đến gần người, sư phụ của ta.

“Vẫn là như vậy, âm trầm cổ quái.”

“A a, là Phó Phó Tinh Lãng.”

“Phó Phó Tinh Lãng, Phó ca ca, người trở về rồi oai oai oai.”

Mấy đệ muội nhìn thấy hấn, thoáng cái toàn bộ vội chạy tới, quay quanh bên cạnh hấn ngao ngao kêu khóc, móng vuốt hồ ở trên ống quần hấn nắm đến nắm đi.

“Làm sao vậy?” “Nhiệt tình” hoan nghênh như vậy hấn chưa từng dự đoán được.

“Phó ca ca, người trở về theo chúng ta sống đi, Tam ca y thật đáng sợ ta không muốn thử thuốc cho Tam ca ô ô ô...”

Ồ, hóa ra là hoan nghênh hấn trở về làm được đồng. Chẳng qua, khiến cho hấn nghĩ đến một lý do mới, có thể lại lần nữa tiếp cận Kỳ Ế.

“Phó Phó Tinh Lãng, người là y thần, không phải ta.” Kỳ Ế đối với việc Phó Phó Tinh Lãng đến cửa xông thẳng vào “Thỉnh Ích” được lư của y, thật sự là phiền không chịu nổi.

“Đó là sư phụ khiêm tốn không khoe khoang, hoặc là ngại vị trí này phiền toái, nếu không như thế nào đến phiền đồ nhi ngồi vị trí này?”

“Vậy cũng là việc không liên quan đến ta.”

“Ta luyện ra được mới, sư phụ không muốn xem sao?”

“...”

“Phụ thân ta còn truyền cho ta y điển cất giấu kỹ của ông, phía trên có rất nhiều bài thuốc sư phụ người nhất định còn chưa từng thấy, hiện tại có thể theo người đi.”

“...Đừng gọi ta sư phụ, ta cũng không có đồ đệ ngu xuẩn như người.”

“Ta đâu thể giống Mặc huynh, gọi sư phụ là Tiểu Ế sao.”

“Người lớn hơn ta sao?”

“Chỉ là xưng hô, hoặc là tiếp tục để cho ta gọi người là sư phụ.”

“Tùy người, nói nhảm nhiều quá, đem được lấy ra cho ta nhìn.”

Sư phụ....Tiểu Ế, ta có thể nghĩ, kì thật người không quá chán ghét ta? Đối với ta có hứng thú? Ta còn có thể lại gần hơn chút nữa...gần hơn chút nữa....

“Phó Phó Tinh Lãng, người không cần ở trên người ta lãng phí thời gian.”

“Hửm?”

“Thứ người muốn, ta đã sớm không thể cho người.”

t

Không, không phải không cho được, chỉ là không muốn cho ta mà thôi. Vì cái gì không thể cho ta cơ hội, cũng cho người cơ hội? Nhưng là không quan hệ, chỉ cần người để cho ta tới gần người một chút, luôn sẽ có một ngày, luôn sẽ có một ngày.

5. Chương 4

Vì để trả thù cho thập thất thập Kỳ Mộc đến nhân giới dạo chơi trọng thương trở về, Kỳ Ế lên vào cung đình, dụng kế hành hạ hoàng đế và sủng phi đến chết, cũng ở trong cung tàn sát, tàn sát tất cả những nô bộc và tỳ nữ có quan hệ đến việc làm Kỳ Mộc trọng thương, xúc phạm nghiêm trọng tới quy tắc lục giới, thiên đế tức giận, điều động thần tướng áp giải y đến thiên đình, hồ thần đến cầu tình, chưa tới một canh giờ Tam ca liền bị đuổi về Kỳ phủ, thiên đế lần nữa cân nhắc quyết định: Phong ấn công thể của Kỳ Ế,

phạt y ở trong nhà nghiền ngẫm lại lỗi lầm. Vì chuộc tội, qua trăm ngày liền hạ phạm làm nghề y, cho đến khi cứu đủ một vạn người bệnh mới giải khai chấm chế với y.

Tâm tình Kỳ Ế giờ phút này xem như bình thản rất nhiều, ngay từ đầu y cực hận phạm nhân Thương Huyền cướp đi lực chú ý của đại ca. Nhưng, không thể không nói hẳn xác thực rất có lực hấp dẫn, đám đệ muội không ai là không thích hẳn xoa nhẹ, mà ngay cả y...nghĩ đến lúc đó thất thố mặt Kỳ Ế liền âm u, thật muốn đào một cái hố đem mình chôn xuống.

“Tiểu Ế, để cho ta cùng người hạ phạm đi?”

Phó Phó Tinh Lãng lại kiên định đuổi theo, Kỳ Ế nhớ rõ bộ dạng mất mặt của mình hẳn cũng nhìn thấy, tâm tình lại càng không tốt, mặc kệ liền đi vào nhà “nghiền ngẫm lỗi lầm”. “Đừng phiền ta. Đường đường là y thần, khổ cực ngài đại giá hạ phạm.”

Đã ăn canh bẻ môn cứng như đinh của Kỳ Ế mấy trăm năm, Phó Phó Tinh Lãng đã luyện được một trái tim kiên cường, sẽ không bị vui vẻ tức giận thất thường của y đơn giản đánh lui, chỉ là sờ mũi trước trở về.

Vừa đủ một trăm ngày, Kỳ Ế chỉ mang theo hành lý rất đơn giản xuống núi Thanh Vân, căn bản chưa từng nghĩ đến phải thông báo cho Phó Phó Tinh Lãng biết y sắp ra ngoài. Đương nhiên Phó Phó Tinh Lãng cũng nghĩ đến chiều này của y, nhưng lại từ sáng sớm ở ngay chỗ đường núi y nhất định phải đi đứng chờ.

“Tiểu Ế, ta cũng bị phạt, để ta theo người đi.” Phó Phó Tinh Lãng tao nhã cười, không hề giống một vị thần vừa đem sủng vật của thiên đế điều trị đến lông đều rụng, bị giáng chức hạ phạm lần nữa lịch lãm rèn luyện.

“...” Kỳ Ế đã lười nói hẳn, đầu của vị thần này rốt cuộc là như thế nào lớn lên là như thế nghĩ y không có hứng thú tìm tòi nghiền cứu, muốn đưa tới cửa cho y giày vò như vậy liền thuận theo ý hẳn. Một bên đem bao vải của mình ném vào trong ngực hẳn, đi trước. Phó Phó Tinh Lãng lập tức vui vẻ ôm bao vải đuổi theo, còn thiếu chút nữa ở trong miệng ngâm nga một điệu nhạc (y thần người là M...)

Kỳ Ế tùy ý chọn một thị trấn dừng chân, ở một vùng ngoại ô yên lặng tìm được ngôi nhà không người vào ở, cũng không vội vã lên đường tìm người bệnh cần cứu chữa. Mười vạn người tuy là con số không nhỏ, nhưng y hiện tại không thiếu thời gian chậm rãi lễ mễ ở nhân giới.

Ngược lại là Phó Phó Tinh Lãng rất tự giác chịu khó, trong thời gian y đọc sách, sẽ đem phòng nhỏ trong trong ngoài ngoài dọn dẹp sạch sẽ, cũng mang theo bạc vào thành mua rất nhiều thứ linh tinh cần thiết trong sinh hoạt, lương khô và thức ăn vân vân, thuận đường còn ở trong huyện thành hét to một vòng “chuyên trị tạp chứng nghi nan, không có tiền cũng có thể khám bệnh” sau đó trở về. Thói quen sinh hoạt của Kỳ Ế không có quá nhiều thay đổi, vẫn là giống y trước đây, vừa bắt đầu nghiền cứu dược lý liền quên thời gian, hẳn vẫn luôn nhắc nhở dùng bữa và uống thuốc.

Kỳ Ế không nhận rồi quá lâu, rất nhanh thì có rất nhiều người tìm tới tận cửa. Bọn họ đều là gia đình nghèo khổ không mời nổi đại phu, bị thanh âm hét to của Phó Phó Tinh Lãng hấp dẫn, ôm tâm tính tạm thời thử một chút trước đến đây cầu xem bệnh. Cửa ra vào có một vị công tử đẹp trai như tiên nhân đối xử với bọn họ cực kì nhã nhặn, hỏi bệnh trạng bọn họ đem bọn họ chia thành mấy nhóm người bệnh nặng bệnh nhẹ không giống, mới dựa theo thứ tự dẫn bọn họ vào phòng.

“Sư phụ, đây là bệnh nhau đầu tiên của chúng ta.”

Lục Cửu lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Ế bị dọa sợ, đại phu trước mắt áo trắng tóc trắng da trắng, mắt là màu vàng, đuôi mắt thì thoa lên màu xanh biếc, vẻ mặt lạnh lùng xinh đẹp như cười như không cười, cả người bay bổng, vừa nhìn giống như yêu mị. Nếu không phải Phó Phó Tinh Lãng đặt bàn tay ấm áp ở trên vai gã khiến cho gã cảm thấy an bình, gã có thể đã từ trên ghế nhảy dựng lên kêu to chạy ra ngoài.

Mọi người bên ngoài cũng là trong lòng thấp thỏm, nhìn không được thò đầu vào trong phòng nhìn, bỗng nhiên nghe được một tiếng hét thảm và tiếng cười khê yết ớt, Lục Cửu làm dê đầu đàn đã ôm khuôn mặt trắng bệch bị mang ra ngoài.

“Này này, người không sao chứ? Như thế nào giống như thấy quỷ?”

Lục Cửu nói không ra lời, chỉ là một chốc gật đầu một chốc lắc đầu, khiến cho mọi người không sờ được manh mối.

“Sư phụ nói, mấy viên thuốc này mang trở về nhà mỗi ngày uống một viên, không quá ba ngày người liền có thể khỏe hoàn toàn. Nào, vị kế tiếp.” Phó Phó Tinh Lãng đem khăn nhỏ gói lại nhét vào trong tay gã, sau đó vỗ vai gã bảo gã trở về, đối với các hương thân đợi ở đằng sau hần lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Kỳ thần y” danh hiệu này rất nhanh liền ở trong huyện thành truyền ra, ngày càng nhiều người đến phòng nhỏ vùng ngoại ô thành đông khám bệnh. Tất cả mọi người mọi người nói Kỳ đại phu này tuy thoát nhìn giống quỷ người cũng không thích nói chuyện, nhưng y thuật là số một. Quan trọng nhất là thật sự không nhận tiền, trong nhà có những cái gì liền cho cái đó xem như là tiền thuốc, quả thực là phúc tinh của người nhà người bệnh nghèo túng.

Cái này khiến cho các tiệm bán thuốc và lang trung trong huyện thành không vui. Tiểu tử họ Kỳ này là từ chỗ nào đến vậy mà tranh giành làm ăn, cũng không tới cửa đánh tiếng chào hỏi liền như vậy tùy ý làm bậy phá hư giá cả thị trường của bọn họ. Lúc Phó Phó Tinh Lãng vào thành mua đồ liền bị mấy lưu manh chặn lại, kéo vào trong ngõ nhỏ bị đánh một trận sau đó ném ra ngoài. Vì vậy phải ôm lấy bộ dáng mặt mũi bầm dập trở về, Kỳ Ế nhìn thấy lập tức mở miệng châm chọc: “Lớn như vậy ngay cả đi đường cũng không biết đi, ngã chỗ nào thành bộ dáng như vậy, còn không nhanh chóng cầm thuốc thoa lên tránh cho khuôn mặt kia của người hù dọa bệnh nhân của người.”

“Là bệnh nhân của chúng ta, Tiểu Ế. Hơn nữa ta đây không phải ngã, lúc vào trong thành không biết đắc tội ai liền bị phủ bao vải, ta cũng không kịp phản ứng cũng không nhìn thấy ai đánh ta, hiện tại ta cũng là thân thể phàm nhân rất đau nha người còn cười ta...”

“Hừ, với công phu mèo ba chân kia của người, chẳng lẽ còn có thể đánh trả được sao?” Kỳ Ế đập lên vẻ mặt mặt huỳnh hoang khoác lác của hần, cười u ám đi vào nhà.

Không quá mấy ngày, có một đám người mặt mũi vô cùng thê thảm tới trước mặt Phó Phó Tinh Lãng dập đầu.

“Phó đại thần tiên, chúng tôi có mắt không trông, tin vào lời nói tiểu nhân đánh ngài, ngài liền đại nhân không tính toán tiểu nhân bỏ qua cho chúng tôi. Lúc này chúng tôi dập đầu nhận tội, chúng tôi làm trâu làm ngựa cho ngài ngài tha cho chúng tôi đi...”

“Cái gì tha hay không tha, ta có thể đem các ngươi làm thế nào? Tất cả đứng lên trở về đi.” Phó Phó Tinh Lãng khoát tay về mặt không thèm để ý. Kết quả mấy người kia gào khóc càng thê thảm hơn, ôm bắp đùi của hần lại khấn đầu mấy cái.

“Phó đại thần tiên, Kỳ đại thần y, các người tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân ngàn sai vạn sau chính là không nên trêu chọc các ngài, nếu không chúng ta chặt ngón tay đi?” Nói xong có mấy người rút dao nhỏ ra, trước cắt đầu ngón út chính mình, lại muốn đi chặt ngón khác.

“Được rồi được rồi đừng như vậy, ta đã sớm tha thứ cho các ngươi. Lại gọi ta là gia gia gọi sư phụ ta là tổ gia gia liền có thể đi.” Phó Phó Tinh Lãng hơi đau đầu, khóe miệng nhin không được hơi nhếch lên.

“Gia gia đại ân. Tổ gia gia đại ân đại đức. Chúng tiểu nhân liền lặn đi, từ nay về sau không quấy rầy nghề nghiệp của gia gia và tổ gia gia, ai dám tìm gia gia và tổ gia gia gây phiền phức liền băm bọn họ.”

“Máu của các ngươi làm ô uest được lư của ta, lau cho sạch rồi nhanh lặn khỏi chỗ này.” Kỳ Ế từ bên trong ném ra một lọ được cầm máu, mấy tên còn đồ kia dùng quần áo của mình đem máu trên mặt đất lau sạch, nhặt ngón tay mình về, cầm lấy thuốc mỡ thiên ân vạn tạ “lặn đi”, thật đúng là dùng lặn đi chẳng hề qua loa.

Phó Phó Tinh Lãng vừa vào trong phòng, liền nhin không được hung hăng ôm lấy Kỳ Ế ở trên người y cọ cọ: “Tiểu Ế, sư phụ tốt của ta, liền biết người đau lòng ta nhất, người không nói ta cũng biết khừ khừ.”

“Đánh rầm, bọn hần đánh chó không nhìn chủ nhân, chọc giận ta mới dạy dỗ bọn họ một chút, ai nhàn rồi đau lòng người.” Kỳ Ế ở trong ngực hần dùng sức giãy dụa, Phó Phó Tinh Lãng quay người y lại giữ chặt cái ót của y hôn xuống.

Phó Phó Tinh Lãng cả gan làm loạn càn rỡ, miệng sưng thành ruột thịt heo đen, chỉ có thể nhanh chóng đi tìm được giải độc tiêu sưng cho miệng mình.

Phó Phó Tinh Lãng chịu mệt nhọc trợ thủ cho Kỳ Ế, trước mặt sau lưng cẩn thận chăm sóc và hầu hạ, bất kể Kỳ Ế châm chọc đánh chửi đều bị hắn coi là không có gì, như thế nào đều không tiêu tan ý nghĩ muốn thân thiết của hắn.

“Phó Phó Tinh Lãng, người quả thực không có tự trọng.”

“Tiểu Ế, ta chính là như vậy thích người, mặc kệ người đối với ta như thế nào ta đều đồng ý, hơn nữa người lần đó cũng không thật sự đối với ta không dễ chịu. Ta chỉ cần người, cho bản thân người một cơ hội, cũng cho ta một cơ hội...” Phó Phó Tinh Lãng ôm y không buông, hắn giống như kẹo da trâu đánh chết cũng không lùi bước, Kỳ Ế thật sự không hề có biện pháp gì.

“Không nên ép ta...” Kỳ Ế nặng nề nhắm mắt lại, Phó Phó Tinh Lãng liền hôn mí mắt của y, chớp mũi và môi, dùng dịu dàng của mình từng chút từng chút làm mềm đi gai nhọn trên người Kỳ Ế.

Phó Phó Tinh Lãng hôn tới hôn lui cả buổi mới phát hiện môi mình lần này vậy mà không sưng, cũng không có bệnh trạng trúng độc khác: “Ai, hôm nay như thế nào...”

“Câm miệng người lại.” Kỳ Ế lạnh lùng nói, móng tay bén nhọn đặt ở gáy hắn, rất có ý định hắn nói nhiều thêm một câu liền phết hắn.

Phó Phó Tinh Lãng cũng không phải người nói nhiều, ngoan ngoãn thu âm thanh vào say sưa tiến vào trong miệng hôn sâu.

6. Chương 5

Phó Phó Tinh Lãng mặc dù nói không có hoàn toàn được như mong muốn, nhưng cũng là lần đầu tiên sau ngàn năm theo đuổi cuối cùng cũng có bước tiến triển, tuy hôn hôn ôm ôm sau đó liền bị đập xuống giường phần sau không có nữa, chỉ có điều hắn tạm thời...cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Phó Phó Tinh Lãng, người rất rảnh rồi sao? Đem được phơi nắng ở bên ngoài thu dọn vào.”

“Vâng.”

“Phó thần tiên, sư phụ của ngài sao đối với ngài hung dữ như vậy?” Bà ngoại Lâm nhin không được.

“Ha ha, không hề gì, chỉ cần sư phụ chịu phản ứng ta là được. Tuy sư phụ miệng hung ác, nhưng y đối với ta rất tốt, chưa từng thật sự làm khó dễ ta.”

“Đúng nha đúng nha, hơn nữa Kỳ thần y bàn tay tiên, chỉ là tính tình khiến người sợ hãi mà thôi, là bỏ tất sống không nhận tiền của chúng tôi.” Thợ săn Lý đưa một miếng thịt muối mới từ trong nhà tới, cảm tạ Kỳ Ế giúp cho nương tử thân thể yếu ớt của gã thuận lợi sinh sản, mẹ con bình an.

Phó Phó Tinh Lãng cười meo meo, so với trước kia luôn âm tàn độc ác, Kỳ Ế xác thực nhiều hơn một chút hương vị tình người, nếu không phải cơ hội này, không biết hắn còn phải tốn bao nhiêu thời gian mới có cơ hội hôn y một cái.

“Tại hạ hắn là, cầu kiến Kỳ thần y.”

Kỳ Ế nhìn người nằm trên giường hấp hối, lạnh lùng mở miệng: “Không cứu.”

“Kỳ thần y, ngài bằng lòng không nhận một đồng tiền cứu chữa người bệnh, đích thị là tấm lòng thầy thuốc, Mạc mỗ sẵn lòng bỏ số tiền lớn tạ ơn, chỉ cầu ngài một lần bố thí ra tay hồi sinh.”

Mạc Phi đối với thủ hạ liếc mắt ra hiệu, một đám người lập tức rút kiếm bao vây y, hiển nhiên y không ra tay liền không thả y đi.

“Kỳ thần y, xin đừng trách Mạc mỗ vô lễ như thế.” Gã hai tay ôm quyền, vẫn là quỳ trên mặt đất, nhưng khí thế khiến cho người không thể kháng cự.

“Các người ngăn được ta sao?” Kỳ Ế nhìn bọn họ, ngón tay rủ xuống bên thân thể đang muốn nhấc lên, bị Phó Phó Tinh Lãng bắt được.

“Sư phụ, chỉ là tiện tay mà thôi, người liền...cứu hẩn.”

Kỳ Ế trầm mặc một lát, đột nhiên không thể dè xuống nở nụ cười, tiếng cười thê lương đáng sợ, vẻ mặt rất dữ tợn: “Phó Phó Tinh Lãng, người biết hẩn là ai, nhưng lại muốn ta cứu hẩn. Vậy người càng nên hiểu rõ tính tình của ta, gia tăng đau khổ cho ta, ta chắc chắn trả lại gấp trăm nghìn lần, ta giết được hẩn một lần, có thể lại giết hẩn ngàn lần vạn lần.”

“Đủ rồi, Tiểu Ế, đừng lại tra tấn chính mình, những cái kia không phải đã qua ngàn năm rồi sao? Buông tha hẩn, cũng buông tha chính mình được không?”

“ nằm trên giường kia có buông tha ta không? Hẩn có buông tha ta sao? À? Chỉ có điều người yên tâm, đây là lần cuối cùng. Ta sẽ khiến cho hẩn hồn phi phách tán, vĩnh viễn không tồn tại, rồi cuộc không thể nào đây đưa ta.” Kỳ Ế gạt tay Phó Phó Tinh Lãng, người đi về phía giường nhào đến.

“Không cho phép tổn thương hẩn.” Mạc Phi nhảy lên ngăn cản, nhận lấy một chưởng của Kỳ Ế, lập tức thất khiếu chảy máu, chân khí ở quanh thân nổ tung.

“Hẩn xứng sao? Hẩn xứng đáng người vì hẩn chết sao? Hẩn không xứng. Hẩn không xứng.”

“Tiểu Ế, hẩn không phải Tần Nhạc. Hẩn không phải Tần Nhạc. Hẩn đã chuyển thể đầu tai, trong lục đạo luân hồi hẩn đã trả khoản nợ tội ác mà hẩn đã gây ra, hôm nay chỉ là một nam sủng bình thường còn bình thương hơn, dù cho người cứu hẩn lần này, dương thọ của hẩn cũng sẽ không quá 5 năm.” Phó Phó Tinh Lãng ôm lấy Kỳ Ế, trong nháy mắt phong bế chân khí bạo phát của y, ở bên tai Kỳ Ế nói.

“Người làm sao dám ở trước mặt ta nhắc đến cái tên này, Phó Phó Tinh Lãng.” Kỳ Ế trở tay nắm cổ Phó Phó Tinh Lãng, móng tay đâm vào trong da thịt hẩn, vết thương đổ máu lập tức biến thành tím rồi thành màu đen.

“Dù cho ta không nhắc đến...người... vẫn thỉnh thoảng nhắc nhở chính mình...người vì cái gì...tên là Ế...lại vì sao...dùng xương đầu lâu của hẩn...làm cối được... còn có miếng khóa vàng kia và...ngọc giác...lại vì sao...không ném...” Hẩn cùng Kỳ Ế giả ngu, không đại biểu hẩn cái gì cũng không biết.

“A, người ngược lại biết rất nhiều...ta đây cũng dùng xương đầu lâu người làm cối được, được không?” Kỳ Ế cười đến xinh đẹp, nâng mặt hẩn, rất là dịu dàng bắt đầu hôn lên môi đang chảy máu của hẩn.

Người đi theo hầu Mạc Phi đều bị khiếp sợ đến ngất người, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Phó Phó Tinh Lãng bỏ qua vết thương trên cổ mình, chỉ là giữ lấy cái ót Kỳ Ế, cùng hẩn vừa hôn vừa trao đổi máu tươi đầm đìa, mới chậm rãi đem tay của y từ trên mặt mình lấy xuống, sắp đến bên môi hôn như quỷ lễ.

“Tiểu Ế, làm cối được cái này thật vinh hạnh, vẫn là giữ lại cho tên khốn Tần Nhạc kia là được rồi, ta càng muốn cùng người mây mưa thất thường sinh thằng nhãi con...” Phó Phó Tinh Lãng lập tức bị đạp qua một bên.

“Đi qua một bên làm mộng của người đi.” Kỳ Ế lau máu trên miệng, nuốt một viên dược vào trong miệng Mạc Phi xui xẻo, đem hẩn đẩy qua một bên, đi đến bên giường, đem người kia từ trong chăn tóm chặt, nhấc chăn lên kiểm tra một lần, viết soàn soạt một tờ đơn thuốc quăng xuống rồi đi.

“Dựa theo đơn thuốc này, mỗi ngày dùng ba chén nước sắc thuốc còn lại một chén, sau bữa cơm sáng tới mỗi lần một chén thuốc, trước điều dưỡng một tháng là được.” Phó Phó Tinh Lãng liếc mắt nhìn đơn thuốc kia, đối với Mạc Phi dặn dò xong, lập tức đuổi theo Kỳ Ế rồi đi.

Phó Phó Tinh Lãng đang ngủ say, đột nhiên liên tục bị mấy vật cứng rắn đập lên trên ót đánh tỉnh.

“Nhìn liền chướng mắt, cầm lấy đi dốt.” Kỳ Ế dặn dò xong, quay người trở lại phòng ngủ của mình.

Nhìn những cối dượt, miếng khóa vàng và ngọc giác kia, Phó Phó Tinh Lãng ngu ngơ một lát, ngây ngốc nở nụ cười.

“Ế, Tiểu Ế, bà chủ khách sạn Duyệt Lai mới ủ một bình rượu Túy Tinh rất thơm, chúng ta buổi tối uống đi? Muốn ăn cái gì không, ta chuẩn bị cho người.”

Kỳ Ế hừ một tiếng tỏ vẻ không có ý kiến, Phó Phó Tinh Lãng liền đi lo liệu một bàn lớn rượu và thức ăn. Đây là phương thức chiêu đãi của bà chủ khách sạn, nói là cảm ơn Kỳ thần y một lần nữa trọng chấn hùng phong uy vũ của nhà hần, về sau muốn ăn cái gì cứ đến tìm bọn họ? Đám đầu bếp luôn chờ phục vụ hai người.

Rượu Túy Tinh mùi rượu thuần hậu, đậm đặc mà không gắt, vào miệng thuận theo trơn nhẵn, lại mang theo hương hoa thanh đậm, Kỳ Ế cũng bị dụ dỗ uống vài chén. Lúc rượu ngấm vào cả khuôn mặt đỏ bừng, dáng điệu thơ ngây mơ màng mang theo một loại ngây ngất, đối với Phó Phó Tinh Lãng cười không ngừng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng tim đập không thôi.

“Người chính là đồ đàn, từ nhỏ liền ngu ngốc, lớn lên còn ngu hơn.” Kỳ Ế ngón tay dùng sức đâm đâm lồng ngực Phó Phó Tinh Lãng.

“Phải, ta ngu nhất, bằng không thì như thế nào sẽ đối với Tiểu Ế người nhớ mãi không quên? Ta theo đuổi người hơn ngàn năm rồi, bây giờ mới có thể dựa vào người gần như vậy...” Phó Phó Tinh Lãng cười khổ nói.

“Chẳng qua ta thích, hi hi, ừm...nhưng không thể nói cho người biết...khà khà, không nói cho người biết...” Kỳ Ế cười khanh khách, tiến sát đến trên mặt hần hôn một cái, liền nhanh chóng thối lui quay người đi tìm chén rượu của y. Phó Phó Tinh Lãng bị lời nói và động tác của y nổ tung ba hồn bảy vía, có thứ gì đó ở trong ngực nhanh chóng bành trướng, rốt cục nhìn không được toàn bộ bạo phát ra.

“Ế, Tiểu Ế, ta thích người. Ta thích người. Ta chờ người lâu như vậy...Rốt cục...” Phó Phó Tinh Lãng đem Kỳ Ế đặt ở trên bàn, ở trên môi y hôn loạn gặm loạn một trận, Kỳ Ế tiếp tục cười khanh khách, bỗng nhiên nắm cổ hần.

“Nếu người phản bội ta, ta nhất định sẽ khiến người hối hận khi sinh trên đời này.”

“Làm sao sẽ, ta yêu người cũng không kịp...Tiểu Ế, Tiểu Ế của ta...”

“Tiểu cái gì tiểu nha, ta lớn hơn người.” Kỳ Ế buông tay ra, vỗ một cái trên ót hần.

“Ế...”

“Gọi ta Tình...Tình Nhi.” Kỳ Ế nghiêng đầu suy nghĩ, rốt cục nói như vậy.

“Tình Nhi. Tình Nhi. Tình Nhi. Ta yêu người. Ta yêu người.” Phó Phó Tinh Lãng kéo quần áo Kỳ Ế, kích động gặm hôn thân thể của y,

“Ngốc tử.” Kỳ Ế ôm đầu hần, ngón tay duỗi vào trong khe hở tóc vuốt ve, giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ và dịu dàng.

“Ngốc liền ngốc đi có quan hệ gì.” Có quan hệ gì, lục giới ngoại trừ cha mẹ ta, chỉ có người chưa từng gọi sai tên họ của ta.

7. Chương 6

Tam ca có thằng nhóc rồi.

Tin tức vừa truyền đến núi Thanh Vân đám đệ muội thích nghe ngóng, tất cả lớn nhỏ liền phân nhóm thành đội đến thẳng nhà Tam ca ở nhân gian. Vốn là ở cửa ra vào vây quanh Phó Phó Tinh Lãng dùng ánh mắt trên trên dưới dưới sùng bái hẳn một phen, mới chen nhau vượt lên trước vào trong được lư nhào lên giường Tam ca. Đủ loại làm nũng cầu vuốt ve.

“Tam ca Tam ca, chúng đệ rất nhớ người.”

“Tam ca có thành nhóc rồi. Tam ca cũng có thành nhóc rồi rất vui vẻ.”

“Thành nhóc của Tam ca biết chuyển động chưa? Chúng đệ muốn nghe chúng đệ muốn nghe.”

Bình thường đám đệ muội còn không phải rất sợ y sao, đã sớm quen y đã từng chinh đồn bọn nó ác như thế nào, nguyên một đám cọ cọ nhìn chăm chú cái bụng hơi hở lên của y, hoặc là ở dưới tay của y, ở trong chăn chui đến chui đi.

“Ta đoán có ba đứa.”

“Như thế nào sẽ ít như vậy cha thân mỗi lần mang thai ít nhất cũng chín đứa Tam ca cũng phải chín đứa.”

“Các người cho rằng sinh thành nhóc con dễ dàng như vậy?” Kỳ Ế nhìn đám đệ muội thảo luận nhiệt tình kia như vậy, nhin không được đỡ trán.

“Sinh thành nhãi con giống như chưng bánh bao, chưng một chút liền ra.” Mấy đệ muội trăm miệng một lời.

“...”

“Chúc Tam ca và Phó Phó Tinh Lãng nha. Rất nhanh chúng đệ liền phải đổi miệng gọi ca phu rồi khửa khửa.” Lão Ngũ đang đưa cây quạt hì hì cười đáp.

“Hắn còn sớm.” Kỳ Ế hừ hừ cười lạnh, đặt tay trên bụng mình sờ sờ, vẻ mặt nhưng lại vô cùng dịu dàng.

Phó Phó Tinh Lãng đã quen y khẩu thị tâm phi, đợi đến lúc thành nhóc sinh ra tất cả là vấn đề đã đóng thuyền không thể phủ nhận, ngồi ở bên cạnh giường. Đem chân của y đặt ở trên đùi, cẩn thận đám bóp cái chân hơi phù thũng một chút của y.

“Ôi, chúng đệ phải hay không nên trở về rồi.” Trong đệ muội lần này đến đặc biệt có một đứa thông minh nghĩ được bầu không khí không giống, lập tức kéo mấy huynh đệ tỷ muội đồng hành nhanh chóng trốn đi.

“Ngày mai lại đến thăm Tam ca ngao ngao.”

“Tam ca sắp sinh bánh bao phải ngủ nhiều

” Đám đệ muội phát móng vuốt, cả nhóm đồng loạt nhảy về nhà.

Phó Phó Tinh Lãng đã bóp chân cho Kỳ Ế xong, thần trí của đối phương cũng có chút mê hồ ngáp. Phó Phó Tinh Lãng đỡ y nằm xuống, đắp chăn cho y xong, mình cũng chui vào ôm y không buông tay.

“Rất nóng...” Kỳ Ế đẩy hẳn ra.

“Tinh Nhi thân thể người lạnh, ta ôm mới vừa đủ ấm, đối với đám nhóc trong bụng cũng tốt.” Từ lúc Kỳ Ế lặn xuống dưới đáy hồ băng kia, đã tìm được hàn thủy châu mẫu bối hóa thành băng đan trăm năm ăn xuống, thay thế nội đan đã mất, thân thể của y vẫn luôn lạnh ngắt như vậy.

Kỳ Ế dựa vào thân thể Phó Phó Tinh Lãng, ấm áp dễ chịu xác thực hun đến mức y rất thoải mái, bất tri bất giác liền cảm thấy buồn ngủ liền tiến vào mộng đẹp.

“Xin lỗi, xin lỗi. Mấy ngày nay thân thể sư phụ ta không thoải mái, một ngày chỉ khám mười người bệnh, còn lại giao cho ta. Ta là do sư phụ một tay dạy dỗ ra, y thuật cũng không kém là bao.”

“A, thần y làm sao vậy? Thần y phải bảo trọng thân thể nha, thần y là bờ tát sống của chúng ta.”

“Không có gì đáng ngại, để cho bọn họ vào đi.” Trời rất nóng, Kỳ Ế mặc quần áo phong phanh nhưng lại rất dày, vẻ mặt so với trước đây kém hơn rất nhiều, trong trắng bạch lộ ra đỏ ửng không tự nhiên.

“Thần y chớ miễn cưỡng chính mình. Chúng ta cũng chỉ là một ít bệnh vật, nhiều năm như vậy cũng không biết làm thế nào cũng không phải chịu được đến giờ sao? Đợi ngài khỏe chúng tôi lại đến.”

“Đã nói không sao...a...” Kỳ Ế vịn eo, vẻ mặt nặng nề nghiêng qua một bên, Phó Phó Tinh Lãng nhanh chóng vọt tới bên cạnh đỡ y, đem y đặt ở trên giường.

“Hôm nay sư phụ không có cách nào khám bệnh cho các hương thân, các người về đi.”

“Ai? A a thần y ngài bảo trọng, nhất định phải bảo trọng.” Mọi người cũng không dám chậm trễ quấy rầy, thấy Phó Phó Tinh Lãng không nhờ bọn họ giúp đỡ, nghĩ thầm sợ rằng có ẩn tình không muốn để người biết, liền rất nhanh thức thời rời đi sạch sẽ.

“Sao nhanh như vậy? Mới hơn bảy tháng.” Phó Phó Tinh Lãng bắt mạch cho Kỳ Ế, lo lắng xoay quanh. Trùng hợp Nhị tỷ đến đây thăm, vừa vặn có thể giúp một tay, cũng cho Kỳ Ế một chút tác dụng ổn định.

“Tiểu Ế, Tiểu Ế, ta là Nhị tỷ, không có việc gì không có việc gì, người cùng đứa nhỏ đều sẽ bình an...” Kỳ Mai nắm chặt tay Kỳ Ế, thần trí Kỳ Ế hơi mê muội, vừa một trận nóng một trận lạnh kèm theo cơn đau như khoét thịt, khiến cho y nhớ tới một vài chuyện không tốt.

“Tinh Lãng...Tinh Lãng...”

Phó Phó Tinh Lãng kính nhờ trợ lực Kỳ Mai dùng thần thông giúp hẩn cấp tốc nấu nước, một bên vội vã chạy trở về bên người Kỳ Ế, nâng mặt y hôn y, lau đi mồ hôi lạnh trên mặt y.

“Tinh Nhi, ta ở chỗ này, ta ở bên cạnh người.”

“Đây không phải mơ? Ta rất sợ...” Kỳ Ế run rẩy, lại đau đến rên rỉ ra tiếng.

“Tại sao là mơ? Ta theo đuổi người một ngàn năm, người cũng đừng nghĩ ngủ một giấc liền chối bỏ.”

Kỳ Ế bật cười, lại đau đến cả mặt đều nhú lại. Một lát sau nước nóng đã nấu xong, vị hôn phu của Kỳ Mai trông coi ở ngoài cửa, Kỳ Mai và Phó Phó Tinh Lãng liền đỡ đỡ cho Kỳ Ế. Cũng may không giày vò quá lâu, đứa nhỏ liền đi ra, thể chất của Kỳ Ế trường kì dùng được, đứa nhỏ lại là sinh non, lộ ra khuôn mặt đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn, mềm mại non nớt, nhẹ nhàng hừ một cái.

Kỳ Mai cảm động bật khóc, từ sau đoạn thời gian kia, nàng chưa từng nghĩ thật sự có thể đợi được một ngày này, đem đứa nhỏ rửa ráy sạch sẽ đặt ở trong ngực Kỳ Ế.

“Đứa nhỏ...đứa nhỏ...” Kỳ Ế nhìn viên thịt nhỏ tròn bóng kia, ngực một mảnh mềm mại ấm áp, hốc mắt cũng không khỏi ẩm ướt.

Phó Phó Tinh Lãng tắm rửa sạch sẽ cho Kỳ Ế, lại sắc thuốc cho Kỳ Ế uống, Kỳ Ế tuy chìm vào hôn mê, hai mắt lại nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ mới sinh không buông, chỉ lo y không thấy dường như không thể di chuyển ánh mắt.

“Tinh Nhi, người phải yên ổn nghỉ ngơi, ta và đứa nhỏ đều ở bên cạnh người.”

Kỳ Tình cuối cùng bị Phó Phó Tinh Lãng dỗ dành ngủ, Kỳ Mai kích động ôm vị hôn phu trầm mặc, rồi sau đó quay trở về núi Thanh Vân thông báo tin tức này.

Vì vậy Kỳ phủ lại xuất động rất nhiều nhân vật có uy tín và danh dự ở thiên giới đi nói giúp, khiến cho thiên đế đáp ứng cho Kỳ Ế quay trở về núi Thanh Vân trước kì hạn tĩnh dưỡng, đợi đứa nhỏ lớn một chút lại tiếp tục xử phạt y. Đương nhiên, nếu thiên giới không đáp ứng bọn họ vẫn sẽ đem y đón trở về, ai bảo cả nhà bọn họ đều là lưu manh không thể trêu vào.

“Ta muốn nhìn đứa nhỏ của Tam ca đến phiên ta nhìn.”

“Thật nhỏ thật nhỏ, còn không có lớn bằng móng vuốt của ta.”

“Hư nói nhỏ một chút, đứa nhỏ đang ngủ, đánh thức Tam ca lát nữa sẽ không để yên cho người.”

Một đám lông xù vây quanh ở trên giường. Nhú cái đầu nhỏ ra nhìn, ló đầu ra ngó, đem đứa nhỏ nhìn đủ mới bằng lòng rời đi.

Toàn bộ tinh thần của Kỳ Ế hầu như đều đặt ở trên người oắt con trong ngực, nhìn một chút liền nhẹ nhàng cười, cực kì dịu dàng.

“Tình Lãng lão đệ, may mà có người nha.” Kỳ Mặc mạnh tay vỗ bả vai Phó Phó Tình Lãng, Kỳ Ế có thể khôi phục bộ dáng như bây giờ có công lao không nhỏ của y thần, tảng đá lớn vẫn luôn đặt ở trong lòng bọn họ cuối cùng cũng có thể buông xuống.

Phó Phó Tình Lãng nhìn Kỳ Ế, trong mắt đều là dịu dàng.

Kỳ Tình khó che giấu, tình cảm khó đè xuống, tất cả đều sẽ càng ngày càng tốt.

8. Chương 7: Phiên Ngoại

Edit+Beta:

Ngày hè chói chang, Kỳ Ế và đám nhóc con của y ở trong phòng ngủ trưa, y thân thể trần trụi, toàn thân chỉ phủ chăn tơ tằm mát lạnh, hai viên tròn lông xù ghé vào trên lồng ngực trần trụi của y ngủ, thoải mái ngáy khò khò.

Một thân ảnh lặng yên vào trong phòng, đứng ở trước giường im lặng hồi lâu, sau đó một tay nhẹ nhàng đem đám nhóc con xách đi, một thằng nhãi con khá nhỏ trong đó bất an vịn vẹo vào cái, rất nhanh bị bỏ vào trong giỏ xách ra khỏi phòng, thân ảnh quay trở về, đóng cửa vút chìa khóa, cởi vớ và giày trực tiếp lên giường.

Người này không ngoài ai khác, chính là y thần Phó Phó Tình Lãng. Hắn kéo chăn ở trên người Kỳ Ế, nằm nghiêng ở bên cạnh y, đầu dán lên lồng ngực nhú nhú của y, ngửi mùi hương mát lạnh trên người y, còn duỗi đầu lưỡi liếm liếm nhũ tiêm bạn lữ. Kỳ Ế nửa tỉnh nửa mê, chỉ coi là đám nhãi con đang làm nũng y, giờ tay lên vuốt tóc hắn, nói thật nhỏ “Ngoan”...

Giọng điệu khàn khàn dịu dàng rất kích thích tình dục, Phó Phó Tình Lãng cởi sạch quần áo của mình, đem hai chân dài của Kỳ Ế tách ra đưa tới bên eo mình, ở dưới lưng lót một cái gối mềm, cách không lấy một lọ dầu vừng, đổ vào cốc tâm đóng chặt của bầu bạn, một bên đưa tay đẩy vào, đem cốc huyết từng chút từng chút đẩy mở. Kỳ Ế chỉ mở mắt lờm một cái, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ, hiển nhiên mặc kệ hắn loay hoay.

Giữa bắp đùi Kỳ Ế đã là một vùng ẩm ướt, cốc huyết trong không khí hơi co rút lại hờ ra, Phó Phó Tình Lãng đem dục vọng đứng thẳng của mình chống đỡ ở huyết khẩu, một bên ở trên mặt Kỳ Ế dịu dàng hạ xuống một nụ hôn, cho đến khi đem y hôn tỉnh.

Kỳ Ế lúc tỉnh còn mang theo một loại lười biếng, hai tay nhẹ ôm cổ Phó Phó Tình Lãng, nam tử đè thân thể lên liền chiếm lấy môi của y hôn sâu, thúc eo một cái đem cự vật nóng như lửa đưa vào trong cơ thể y, khiến y toàn thân run rẩy, tiếng rên rỉ nhả ra toàn bộ bị răng môi tương giao chiếm đoạt.

Phó Phó Tình Lãng vừa trần trọc mút hôn môi Kỳ Ế, vừa chuyển động eo, cũng không nóng nảy vội vàng, chỉ là chậm chạp rút chuyển động, nhiều lần đưa vào đến chỗ sâu nhất, hơi dừng lại liền rút ra, lặp đi lặp lại ra vào, ma sát nhiều lần như vậy, khiến cho toàn thân Kỳ Ế run rẩy, ngâm nga không ngừng.

“Ừm...ừm...ừm...”

Hai mảnh môi của Kỳ Ế giống như kẹo bánh ngọt, bị Phó Phó Tình Lãng thè lưỡi ra liếm, hôn lại hôn, khó khăn mới có cơ hội thở ra, lại bị lấp kín môi, vật cực nóng ở giữa bắp đùi đâm vào từng đợt, thân thể y mềm nhũn, thuận theo hắn.

“Tình Nhi...Tình Nhi...” Phó Phó Tình Lãng thâm tình gọi tên người dưới thân, Kỳ Ế giương mắt lên cười khê, lúc này Phó Phó Tình Lãng mạnh mẽ đâm vào, Kỳ Ế bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ có thể kêu ra một tiếng ngâm cao.

Kỳ Ế néo eo hần, nâng mặt hần ở trên môi cắn mạnh một cái, hai chân đặt ở trên eo hần, khiến cho thân thể của mình nghênh đón đong đưa theo sự đâm vào rút ra của hần.

“Ừm...hừ...”

Phó Phó Tinh Lãng cúi đầu liền có thể nhìn thấy vẻ mặt động tình của Kỳ Ế, lông mày hơi cau lại, đôi mắt khép lại, môi nhẹ nhàng thở gấp, trong vẻ mặt ửng đỏ tràn ra một chút diêm dúa lẳng lơ, nhìn bầu bạn say mê như thế, khiến cho tâm tình y thần kích động không thôi, hần nhưng là ngày trông mong đêm trông mong, trăm đắng nghìn cay, mới rốt cục ôm hồ ly xinh đẹp thuộc về mình.

Ngực Kỳ Ế thuận theo hơi thở phập phồng cao thấp, hạt nhũ nhô lên ở trên làn da trắng của y lộ ra đặc biệt xinh đẹp, làm cho y thần đưa tay ra vân vê, lực tay vừa phải, trong đau đớn mang theo cảm giác khó nói thành lời. Kỳ Ế bị kích thích, uốn thẳng lưng, sau huyết vô thức xiết chặt, đem nam căn của y thần bao chặt chẽ.

“A...ừm...”

Phó Phó Tinh Lãng chậm rãi rút ra, lại đâm sâu vào, đâm lâu mà có lực, còn có thể nghe thấy thanh âm tiếng nước tiểu huyết bị cự vật bừa bãi ra vào. Màu da của Kỳ Ế luôn luôn là màu trắng gần như trong suốt, lúc này bị tình dục thẩm thấu từ trong ra ngoài hồng thấu, nhìn thân thể non nớt mềm mại, hai cánh tay y thần ở trên người y lung tung vuốt ve, thích đến mức không nổi buông tay.

“Con đâu? Ừm...a...” Kỳ Ế lúc này đột nhiên hỏi, Phó Phó Tinh Lãng đâm mạnh vào, sai đó khó khăn lắm ở lại trong cơ thể y, một bên hôn đầu lông mày y “Ôm ra ngoài rồi”, nói xong đột nhiên lại bắt đầu chuyển động, tốc độ hơi nhanh, nhưng vẫn là vừa sâu vừa có lực, Kỳ Ế bị đỉnh đến lắc lư, bám vào hần ngậm nga.

“A...Tinh Lãng...ừm...”

“Tinh Nhi...Tinh Nhi của ta...”

Phó Phó Tinh Lãng nghe Kỳ Ế gọi tên của hần, đặc biệt kích động, hạ thân bắt đầu đâm vào rút ra nhanh hơn, túi thịt đâm vào trên mông phát ra tiếng ba ba ba.

“Ừm...ừm...ừm...a...ha...Tinh Lãng...hừ...”

Kỳ Ế thở gấp dần dần nặng nề hơn, tiếng rên rỉ đều là cảm giác ướt át, mang theo một loại quyến rũ, y thần có thể cảm nhận được thân thể bầu bạn run rẩy, nhất là vách tường co rút không ngừng, vừa chặt vừa nóng kẹp chặt đến mức hần cực kỳ sướng khoái. Lúc này, hai tay Phó Phó Tinh Lãng vịn chặt eo Kỳ Ế, ở trên lưng y vuốt ve, Kỳ Ế ha chân kiềm chặt, thân thể như nhũn ra.

“A...đừng sờ nữa...ừm...a...Tinh Lãng...ừm...a a...”

Thất lưng là chỗ mẫn cảm của Kỳ Ế, y không thích người khác đụng y, bởi vậy ngoài trừ bầu bạn thân mật, sẽ không ai biết nhược điểm của y lại ở chỗ rõ ràng như vậy. Kỳ Ế sớm đã bị Phó Phó Tinh Lãng nhẹ nhàng đâm rút thật sâu khiến cho vô cùng thoải mái, lại bị sờ thất lưng thân mật như vậy, khoái cảm không ngừng sắp khấn cho y choáng váng.

“Ha a...a...ừm...ừm...ừm...”

Thân thể Kỳ Ế ở dưới thân Phó Phó Tinh Lãng hoàn toàn mềm yếu, y đưa tay kéo chăn lạnh cắn chặt trong miệng, trong miệng hừ hừ, hạ thân không ngừng bị đỉnh vào, đưa y đẩy vào trong tình triêu.

Vừa mới đưa tay che mắt, liền bị Phó Phó Tinh Lãng kéo ra, sau đó nụ hôn nóng ẩm rơi ở trên mí mắt y, Kỳ Ế tro ng một mảnh ẩm ướt mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt y thần tràn đầy dịu dàng yêu thương, kích động nức nở bật ra khỏi hốc mắt, nam tử trên người lập tức chân tay luống cuống, cúi đầu xuống nâng mặt y hôn lại hôn, đồng thời hôn đi nước mắt của y.

Phó Phó Tinh Lãng nâng mặt Kỳ Ế, thâm tình nhìn y chăm chú, trong mắt tràn ngập lolắng, hiển nhiên cho rằng y lại nghĩ tới việc gì không tốt. Kỳ Ế đưa tay sờ lên mặt nam tử, cho hần một nụ cười, sau đó nhắm mắt lại nâng người dậy đưa môi mình lên.

Kế tiếp, Kỳ Ế bị khoái cảm vây quanh che lấp, Phó Phó Tinh Lãng nắm hông y cật tốc đâm rút, giống như muốn xuyên qua loại giao hợp chặt chẽ này truyền đạt thiết tha của hắn. Thân thể của bọn họ dán chặt một chỗ, Kỳ Ế có thể cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập, y ôm chặt hắn, đem chính mình hoàn toàn trao cho hắn.

“A...a...ừm...a...Tinh Lãng...Tinh Lãng...ừm...ừ...ừ...”

Tiếng thở gấp của Kỳ Ế vang lên bên tai Phó Phó Tinh Lãng, khiến cho y thần kích động không thôi, hạ thân càng thêm phát động dồi dào, thâm nghĩ dốc hết nhiệt tình của mình, đi hưởng ứng kêu gọi của người yêu. Kỳ Ế nhắm mắt lại, hạ thân truyền đến khoái cảm ở trong đầu miêu tả tình cảnh ở hậu huyệt, bị vật cứng thô to cường tráng xuyên qua như vậy, nhục nhả như vậy, lại khiến y thất hoải máu như thế.

Phó Phó Tinh Lãng lúc này đưa tay ra nắm chặt phần thân của Kỳ Ế, ngón tay linh hoạt massage sát thịt trụ và túi nang, hơi thể Kỳ Ế hỗn hển không ổn định, eo cũng uốn éo, nhưng lại bị cơn thịnh ở trong cơ thể massage càng thêm kích động, hoàn toàn không có dấu hiệu tiêu tan dừng lại.

“Ha a a...a...ừm...không được...ừm...Tinh Lãng...ừm...a...”

Phó Phó Tinh Lãng đè eo Kỳ Ế, điên cuồng rút ra đâm vào mấy chục cái, rốt cuộc lưu luyến tước vũ khí đầu hàng, đem tinh dịch toàn bộ xuất ở trong cơ thể Kỳ Ế, ngọc hành cầm ở trong tay cũng phun ra từng luồng từng luồng.

“Ừ...ừm...ha...a...”

Phó Phó Tinh Lãng đè ở trên người Kỳ Ế, hai người đều thở dốc không ngừng, y thần đem bờ môi của mình dán lên, nhiều lần mút hôn, tình ý rất sâu đậm. Nghỉ ngơi một lát, y thần rút ra cự vật của bản thân, như cũ vẫn chưa thỏa mãn, dán ở trên thân thể Kỳ Ế, hôn thân thể y như quỳ lễ, không muốn buông tha từng tấc da thịt, vừa ngửa vừa hôn vừa liếm, Kỳ Ế không khỏi hoài nghi hắn sẽ hay không kì thật là tiên cầu.

Hai chân Kỳ Ế còn giữ nguyên tư thế cong lại mở ra, cúc tâm co rút lại lộ ra một chút tinh dịch, phiến tình lại dâm mỹ, lúc Phó Phó Tinh Lãng hôn đến rốn cúi đầu xuống vừa vận nhìn thấy cảnh này, nhịn không được nhìn nhiều vài lần, nuốt vài miếng nước miếng, ngón tay chọc vào trong đó móc móc, mang ra thêm nhiều tinh dịch hơn.

Bị nhìn như vậy Kỳ Ế vẫn là sẽ xấu hổ, đưa tay ngăn lại, Phó Phó Tinh Lãng nắm chân y, ở trong bắp đùi của y gặm cắn một trận, lưu lại một vài dấu đỏ.

Buổi tối, hai thằng nhãi con ở trong ngực quang lõa của Kỳ Ế lăn qua lăn lại, sau đó phát hiện trên người cha thân có dấu vết đỏ đỏ, trừng trừng mắt nhìn chằm chằm rất lâu, nếu không phải bọn nó còn nhỏ cái gì cũng không hiểu, Kỳ Ế thật đúng là sợ bọn nó nhìn ra học xấu cái gì đó.

Sau này, bởi vì lồng ngực là chỗ mà đám nhóc thường xuyên là mỗ, Phó Phó Tinh Lãng liền bị Kỳ Ế hạ lệnh, đem hôn ngân lưu lại ở chỗ bí mật hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-doan-tu-he-liet-tinh-cam-kho-giau>